

Вођено руком Господњом

Авакинове две таблице

Jeff Pippenger

2012-10-16

Авакумове две таблице 4 од 95

За мене је прилично тешко да, отприлике, прођем кроз осам страница бележака у излагању од једног сата. А ако приметите, ми имамо 20 страница; дакле, само вам стављам до знања да немам намеру да читам ове белешке. Намера ми је да прочитам неке од ових одломака овде ради оних који гледају путем LiveStream-а и који могу да преузму белешке; и ради оних који ће ово на крају гледати на DVD-у, да то имају забележено за себе, ако им ови чланци већ нису доступни. Оно чиме се бавимо јесу Авакумове две плоче, а у овом тренутку све што чинимо јесте да настојимо да покажемо да је Ellen White била у сагласности са истинама представљеним на овој карти из 1843.

Прва три излагања која смо јуче закључили показивала су да Елен Вајт јасно и изричито потврђује временско пророчанство о 2520 као ваљано у књизи Early Writings, стр. 236.

Говорећи о првом разочарању у марту 1844. године, она каже да су, после тог разочарања, милерити наставили да проучавају Библију и открили да су исти докази који су их навели да за 1843. годину предвиде 2520, 2300 и 1335, ти исти докази затим били препознати 1844. године као потврда да се ти пророчки периоди завршавају 1844. године. И разматрали смо како су једини пророчки периоди о којима је она могла говорити ова два [мислећи на 2520 и 2300 на Карти из 1843], а не 1335. Период 1335 отпочео је у временском раздобљу нове ере; завршио се 1843. године. Стога, она тиме даје своје одобрење разумевању пророчанства о 2520 и 2300 година.

А затим је наставила да каже да је током тог временског раздобља, када су почели да доказују да су се три временска пророчанства окончала 1844. године, управо то изазвало прогон који је милерите истерао из цркве. Стога није случајност што се овде, на крају света, мушкарци и жене прогоне у Адвентистичкој цркви зато што износе информације о томе зашто се 2520 окончало 1844. године.

Вођен руком Господњом

Дакле, сада прелазимо на другу тему, на ову управо овде [указујући на AD508 на карти из 1843]. Видећете, ако нисте погледали ове карте, да сестра Вајт за ову карту из 1843. каже: „Видела сам да је Господ управљао у овој карти“, а за ову карту из 1850. каже да је Бог био у објављивању ове карте. Дакле, она нам је рекла да је Бог био укључен у изразу обеју ових карата, и да је начин на који су оне устројене био људски сврсисходан. Милерити су то учинили намерно, али је то било по Божјем науму.

Овде горе, од 677. године пре Христа па до онога за шта су веровали, 1843. године после Христа, ово је колона [мислећи на другу колону здесна налево на Карти из 1843. године] која одређује 2520, која почиње 677. године пре Христа и за коју су сматрали да се завршава 1843. године после Христа.

И они су задржали ову упечатљиву илустрацију на Карти из 1850. године, одавде [позивајући се на трећу колону слева] 677. пре Хр. до овде, 1844. године по Хр. Ово је колона 2520 која постоји на обе карте.

И управо усред тих стубова налази се крст, у оба случаја.

И непосредно испод крста налази се упућивање на Свакодневну. А симбол Свакодневне, паганизам, корен паганске религије, јесте самоуздицање; и ту се може видети Господња рука у томе, не нужно људска рука на обе ове карте.

Да би се од тебе и мене, или било кога, уклонило наше самоузвишење, морамо доћи до подножја крста, што је одражено на обе ове карте. Та поука је илустрована.

И, наравно, када говоримо о стубовима 2520 са крстом у средини, знамо да, у испуњењу Данила 9, када је Христос дошао да утврди завет с многима за једну седмицу, та једна седмица одговара 2520 данима, и усред те седмице Он је био рапапет. Стога, у средини ових стубова на свакој од ових карата видимо крст, и то указује на 2520 дана током којих је Христос утврђивао завет с многима.

Дакле, сада ћемо размотрити Свакодневну и подршку коју јој је дала Елен Вајт.

„Двадесет трећег септембра Господ ми је показао да је по други пут пружио своју руку да поврати остатак свога народа, и да се у ово време сабирања напори морају удвостручити. У време расејања, Израил беше поражен и растргнут, али сада, у време сабирања, Бог ће исцелити и завити ране свога народа. У време расејања, напори уложени да се истина рашири имали су тек мали учинак, постигли су мало или ништа; али у време сабирања, када је Бог ставио своју руку да сабере свој народ, напори да се истина рашири имаће своје намеравано дејство. Сви треба да буду уједињени и ревносни у делу. Видела сам да је погрешно да се ико позива на време расејања као на пример који би сада управљао нама у време сабирања; јер када Бог сада не би учинио више за нас него што је тада чинио, Израил никада не би био сабран. Видела сам да је карта из 1843. године била управљена руком Господњом, и да не треба да буде измењена; да су бројеви били онакви какве је Он хтео; да је Његова рука била над тим и сакрила грешку у неким бројевима, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“

„Тада сам увидела, у вези са —свакодневном' (Данило 8:12), да је реч —жртва' додата људском мудрошћу, и да не припада тексту, и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај часа суда. Када је постојало јединство, пре 1844. године, готово сви су били сједињени у исправном разумевању —свакодневне'; али у пометњи након 1844. године, прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и пометња. Време није било проба од 1844. године, нити ће икада више бити проба.“

Господ ми је показао да вест трећег анђела мора ићи и бити објављена расејаној деци Господњој, али не сме бити везана за време. Видела сам да су неки задобијали лажно узбуђење, настало проповедањем времена; али вест трећег анђела јача је него што време може бити. Видела сам да ова вест може стајати на сопственом темељу и да јој време није потребно да је ојача; и да ће ићи у силној сили, извршити своје дело, и бити скраћена у правди.

„Затим ми је била скренута пажња на неке који су у великој заблуди верујући да им је дужност да иду у Стари Јерусалим, и мисле да тамо имају дело које треба да обаве пре него што Господ дође. Такво гледиште има за циљ да одврати ум и интересовање од садашњег дела Господњег под вешћу трећег анђела; јер они који мисле да још треба да иду у Јерусалим имаће своје мисли тамо, и своја средства ће ускратити делу садашње истине да би себе и друге одвели тамо. Видела сам да таква мисија не би донела никакво стварно добро, да би било потребно много времена да се тек врло мали број Јевреја наведе да поверује чак и у први Христов долазак, а још мање у Његов други долазак. Видела сам да је Сотона у овоме увећало преварио неке и да би душама свуда око њих у овој земљи они могли помоћи и повести их да држе Божје заповести, али су их остављали да пропадну. Такође сам видела да Стари Јерусалим никада неће бити поново изграђен; и да Сотона улаже све своје напоре да сада, у време сабирања, усмери умове деце Господње на ове ствари, како би их спречио да своје целокупно интересовање уложи у садашње дело Господње, и навео их да занемаре неопходну припрему за дан Господњи.“ Early Writings, 74–76.

Неколико ствари које ћемо показати јесте да имамо један одломак из *Early Writings*, страна 74. Овим смо се раније бавили. Многим од ових ствари којима ћемо се бавити у овом излагању, бавили смо се и раније; али већина нас не разуме да је овај одломак у *Early Writings* прошао кроз развој. У облику у којем постоји у књизи *Early Writings*, људи ће употребити оно што се налази у *Early Writings* да би погрешно представили истину. Али, ако се вратите на изворне документе, уклања се логика на којој почива њихово погрешно представљање истине.

Дакле, о овоме се може много тога рећи. Ја ћу само указати на неколико тачака, јер се овде бавимо Свакодневном. Али, у овом одломку из Раних списа, желео бих да обратите пажњу на прве две мисли, 23. септембра.

У реду. 23. септембар, ако вам то није познато, ту можете ставити 1850; 23. септембар 1850. То утиче на исправно разумевање Свакодневне.

Крај првог пасуса представља изјаву којом смо се овде већ бавили током претходних неколико дана: „Видела сам да је карту из 1843. усмеравала рука Господња, и да је не треба мењати; да су бројеви били онакви какве је Он желео; да је Његова рука била над њом и сакрила грешку у неким од бројева, тако да је нико није могао видети док Његова рука није била уклоњена.“

Други пасус каже: „Тада сам видела у вези са —свакодневном’ (Данило 8:12)” Сада желим да то једноставно сачувате у свом памћењу — тиме ћемо се, без сумње, позабавити

касније, ако Господ да — када је Свакодневна представљена на Карти из 1843. године, управо овде, стоји: „одузимање свакодневне”; стоји: „Данило 12:11 и 12.” На Карти из 1850. године, када се говори о Свакодневној, стоји: „паганска власт или када је свакодневна одузета, Данило 11:31.” Дакле, на ове две Карте, нагласак који се препознаје из Данила 11:31 и Данила 12:11 јесте одузимање Свакодневне. У реду?

А у Данилу 11:31 и Данилу 12:11, јеврејска реч која је преведена као „уклонити“ јесте *sur*, и она значи „узети“; значи „уклонити“.

Али, у Данилу 8, у 11. стиху, где се каже да је Свакодневна укинута, употребљена је друга хебрејска реч. То је *rum*, и значи „уздићи и узвисити“.

Dakle, William Miller је koristio Crudenovu konkordanciju, a Crudenova konkordancija не пружа никакав увид у хебрејски нити у грчки. Stoga је Gospod usmeravaо milerite; јер, од три места на којима се Svagdaшње spominje у Knjizi proroka Danila — у 8. поглављу Danila, 11. поглављу Danila и 12. поглављу Danila — у 11. и 12. поглављу хебрејска реч која је преведена као „узети“ значи „уклонити“. I управо то они naglašavaju на овим kartama: да ће, када paganizam буде uklonjen, започети proročanstva о 1290 и о 1335 дана.

Али, у Данилу 8, када се Укидена свакодневна узима, не говори се о томе да је уклоњена; говори се о томе да је религија паганства уздигнута и узвишена. Дакле, милерити су били у праву. Они су указали на два поглавља у Данилу која говоре о томе да се Свакодневна узима.

Али овде у *Раним списима*, и док се враћамо кроз изворна оригинална документа, видећете у овом поглављу да првобитно ова упутница на Данило 8:12 није ту. Не знам да ли им је Елен Вајт рекла да то унесу 1882. године, када су штампали *Ране списе*, или је то унео неко од уредника. То ме не угрожава, јер се овде не говори о одузимању.

У другом пасусу стоји: „Тада сам, у вези са —свакодневном“ (Данило 8:12), видела да је реч —жртва“ додата људском мудрошћу и да не припада тексту, и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај о часу суда.“

Пре неколико година имали смо састанак са неким од истакнутих пастора у Немачкој и са неким професорима богословија из Немачке, у Немачкој, где сам ја излагао, а они су бацали своје камење на ову поруку.

И там је био један пастор из Италије, и изнео је један од неразумних аргумената у вези са овим стихом. А оно што је рекао било је — а постоји више неразумних аргумената о Свакодневној, тако да ћете видети да се овај неразумни аргумент често користи, и ми ћемо га овде унети у записник. Каже: „Тада сам видела у вези са ‘свакодневном’ (Данило 8:12) да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу, и да не припада тексту, и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај о часу суда.” Ево неразумног аргумента: Они кажу да Елен Вајт овде не подржава Свакодневну; она подржава пионирско разумевање да је реч жртва додата људском мудрошћу и да не припада тексту. У реду? Дакле, овај италијански пастор износи тај аргумент.

И рекох: „Онда ми објасните следећу реченицу, пасторе.”

Следећа реченица каже: „Када је постојало јединство, пре 1844. године, готово сви су били уједињени у исправном гледишту о —‘свагдашњој’; . . . “ Ово се не односи на исправно гледиште да је реч „жртва“ додата људском мудрошћу. Елен Вајт овде — а ово је тешко, ово је тешко за ове људе који данас у адвентизму одбијају да чују и одбијају да виде. Због овог пасуса, вероватно је више теолога изгубило своје спасење него због било ког другог пасуса у Духу пророштва. Не претерујем; мислим да је то вероватно тачно.

У раном делу двадесетог века, када се у адвентизам уводило лажно гледиште о Свакодневној, сви који су се око тога спорили, са обе стране тог питања, знали су да се споре управо о овом пасусу. Када је Стивен Хаскел устао у одбрану пионирског гледишта да је Свакодневна паганизам, шта је учинио? Поново је штампао ову Карту из 1843. године и ставио је овај пасус на њено дно. Дакле, овај пасус је средиште спора, и управо је овде врло, врло много људи пало на своје мачеве и погинуло.

Дакле, на најмањем нивоу онога што желим да овде уочите, пошто имате људе као што је у последње време Стив Волберг из White Horse Ministries, он се противи овој поруци. И један од његових аргумената је: „Па, Елен Вајт никада није имала став о Свакодневној, па не морам ни ја да га имам“, што је био просто апсолутно неразуман став. Али, чак и ако му допустимо могућност да Елен Вајт није имала став о томе, шта она каже у овом цитату? Она каже да су пионири имали исправно гледиште о томе. Чак и ако она није знала шта је то, ево је овде како каже да постоји исправно гледиште, што значи да постоји погрешно гледиште, можда и неколико погрешних гледишта.

Имате људе као што је Ванс Ферел. Ванс Ферел; људи имају поверења у пророчка тумачења Ванса Ферела, а ја не знам зашто. Ванс Ферел није једини, али је један од оних који кажу да „Свакодневна жртва“ представља и паганизам и Христову службу у Светињи. У реду? Он каже да овај симбол представља Сатану и Христа.

Какво се расуђивање примењује у таквом начину закључивања?

У реду, сестро Вајт, без обзира на то шта „Свакодневна“ овде представља, ви кажете да постоји исправно гледиште. Дакле, можемо се бар сагласити с том претпоставком овде, зар не?

„Тада сам видела у вези са ‘свакодневном’ (Данило 8:12) да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу и да не припада тексту, и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је јединство постојало, пре 1844. године, готово сви су били уједињени у исправном разумевању ‘свакодневне’; али у пометњи од 1844. године, била су прихваћена друга гледишта,“

Ово је оно што сам рекао италијанском пастору. Рекао сам: „У реду. Можете ли ми дати неке историјске изворе у којима су, после 1844. године, била прихваћена и друга гледишта у вези с речју ‘жртва’?”

И он је у ово време на извештан начин одступио од тога.

Од 1844. године прихватана су и друга гледишта о Свакодневној, и шта су она произвела? Тама и пометњу.

Подвучите „тама и забуна“, јер када сестра Вајт даље говори о Свакодневној, она говори о тами и забуни, а ми ћемо вам јутрос показати нешто од тога.

Прихватити погрешно гледиште о Свакодневној служби доводи до таме и забуне.

„Време није било проба од 1844. године, нити ће икада више бити проба.“

Дакле, у вези са Свакодневном коју овде видите, ево аргумента. Ево аргумента данас; ево аргумента који је увео син Елен Вајт. Увели су га и други, али је он тај који га је унео у историјски запис адвентизма. Он гласи да, када читате овај одломак, оно што треба да разумете јесте временски контекст одређивања времена.

— „друга гледишта су била прихваћена“, — у вези са Свакодневном — „и уследили су тама и пометња. Време није било проба од 1844. године, нити ће икада више бити проба.“

Господ ми је показао да вест трећег анђела мора ићи и бити објављена расејаној деци Господњој, али не сме бити везана за време.

Да ли видите зашто Вили Вајт каже да треба да сагледамо контекст одређивања времена?

Говори о забуну коју су погрешна гледишта о Свакодневној произвела; време није било проба; а затим следи одломак о одређивању времена.

У реду, ово је оно што морате разумети: Овај одломак о одређивању времена није се налазио у изворном, оригиналном документу; а изјава да време није било проба, та реченица је измењена. Она погрешно представља изворну мисао Елен Вајт. Она ништа у вези с одређивањем времена није повезивала са Свакодневном. То је оно што желимо да размотримо јутрос.

Дакле, као што сам рекао, нећемо читати све ове странице. Само ћу се побринути да их имате у свом поседу како бисте могли да проверите оно што говорим; јер, као људско биће, постоји могућност да вас доводим у заблуду.

Артур Вајт — „Контекст одређивања времена“

Заступници старог гледишта тврдили су да је формулација ове изјаве [Early Writings, 74–75.] ставила небеско одобрење на гледиште о свакодневној служби које је заступао Милер, а које је Урја Смит касније поновио.

Артур Вајт, син Вилија Вајта, у свом шестотомном делу о историји Елен Вајт, говорећи о ставу свога оца који је одбацивао исправно гледиште о Свакодневној, каже у EGW, том 6, на страни 252,

„Заступници старог гледишта“ — да је Свакодневна представљала паганизам — „сматрали су да је формулација ове изјаве [Early Writings, 74–75.] ставила небеско одобрење на гледиште о Свакодневној које је заступао Милер и које је касније поновио Урија Смит.“

Када би Артур Вајт био истински, тачан историчар, знате ли шта би ту рекао? Само би унео једну реч тамо; али, Артуре Вајте, овде је промашио суштину. Рекао би: „Заступници старог гледишта тврдили су [исправно] да формулација ове изјаве, — тврдили су да је формулација ове изјаве [Early Writings, 74–75.], ставила небеско одобрење на гледиште о свакодневној служби какво је заступао Милер и које је касније поновио Урија Смит.“

Али он то не износи исправно. Он само казује шта су они заступали, као да постоји могућност да су заступали погрешно становиште. Али нису; имали су исправно становиште.

— „Заступници новог гледишта“ — његов отац, Вили, A. G. Daniells, W. W. Prescott, и сада нећу улазити у то — „заступници новог гледишта сматрали су да се та изјава мора узети у њеном контексту — контексту одређивања времена.“

Управо смо вам изложили њихов аргумент у Early Writings, страна 74.

— „Заступници новог гледишта сматрали су да ту изјаву треба разумети у њеном контексту — контексту одређивања времена. Поновљене изјаве Елен Вајт: „Немам светлости о тој тачки“ (Letter 226, 1908) и „Нисам у стању да јасно одредим тачке које се доводе у питање“ (Letter 250, 1908), као и њена немогућност да одређену изјаву када јој је то питање било наметано, изгледале су као подршка њиховом закључку. Они су такође били уверени да поруке дате преко Елен Вајт неће бити у сукобу са јасно утврђеним догађајима историје.“ Arthur White, EGW, volume 6, 252.

Изворна верзија — Review and Herald, 1. новембар 1850.

А када су Рани списи, страна 74, били штампани? 1882; књига Рани списи била је штампана 1882. године.

Али где се првобитно налази одломак из Раних списа који разматрамо јесте у Review and Herald, 1. новембра 1850, и то имате у својим белешкама. И састоји се од неколико пасуса, и као што сам рекао, нећемо их све читати.

Видимо четири пасуса на 2. страни, затим четири пасуса на 3. страни:

„Драга браћо и сестре, желим да вам дам кратак приказ онога што ми је Господ недавно показао у виђењу. Показана ми је дивота Исуса и љубав коју анђели имају једни према другима. Анђео рече: —Зар не можете видети њихову љубав?— следите је. Тако исто и Божји народ мора да воли један другог. Радије нека кривица падне на тебе самога него на брата. Видела сам да порука —Продајте што имате и дајте милостињу‘ код неких није била дата у њеној јасној светлости; да прави циљ речи нашег Спаситеља није био јасно изложен. Видела сам да циљ продавања није био да се даје онима који су способни да раде и да се сами издржавају, већ да се истина шири. Грех је издржавати и угађати онима који су способни да раде, а живе у беспосличењу. Неки су били ревносни да

присуствују свим састанцима; не да би прославили Бога, него због —хлебова и риба.‘ Таквима би било далеко боље да су код куће, радећи својим рукама, —што је добро‘, да задовоље потребе својих породица и да имају нешто да дају за потпомагање драгоценог дела садашње истине.“

Неки су, видела сам, погрешили молећи се да болесни буду исцељени пред неверницима. Ако је ко међу нама болестан и позове старешине цркве да се моле над њим, према Јакову 5:14, 15, треба да следимо Исусов пример. Он је удаљио невернике из просторије, па онда исцелио болесника; тако и ми, када се молимо за болесне међу нама, треба да настојимо да будемо одвојени од неверовања оних који немају вере.

„Затим ми је пажња била поново усмерена на време када је Исус одвео своје ученике насамо у горњу одају, и најпре им опрао ноге, а потом им дао да једу од преломљеног хлеба, који представља Његово преломљено тело, и сока винове лозе, који представља Његову проливену крв. Видела сам да сви треба да поступају са разумевањем и да следе Исусов пример у овим стварима, и да, када приступају овим обредима, буду колико је год могуће одвојени од неверника.“

„Затим ми је показано да ће се седам последњих зала излити пошто Исус напусти Светињу. Анђео рече: —Гнев Бога и Јагњета узрокује уништење или смрт безбожних. На глас Божји свети ће бити силни и страшни као војска са заставама; али тада неће извршити написани суд. Извршење суда биће на свршетку 1000 година.“

„Пошто се свети преобразе у бесмртност, и буду заједно узнесени, и приме своје харфе, круне итд., и уђу у Свети Град, Исус и свети седају на суд. Књиге се отварају, књига живота и књига смрти; књига живота садржи добра дела светих, а књига смрти садржи зла дела безбожних. Ове књиге су упоређене са Књигом закона, Библијом, и по њој им се судило. Свети, у сагласју са Исусом, изричу свој суд над мртвим безбожницима. Гле! рече анђео, свети седе на суду, у сагласју са Исусом, и одмеравају свакоме од безбожних према делима учињеним у телу, и крај њихових имена се записује шта морају примити приликом извршења суда. Ово је, видела сам, било дело светих са Исусом, у Светом Граду пре него што он сиђе на земљу, током 1000 година. Затим, на крају 1000 година, Исус, и анђели, и сви свети с њим, напуштају Свети Град, и док с њима силази на земљу, мртви безбожници устају, и тада ће управо они људи који су га „проболи“, будући васкрснути, видети га издалека у свој Његовој слави, са анђелима и светима с њим, и нарикаће због њега. Видеће трагове клинова на његовим рукама и на његовим ногама, и место где су му копљем проболи бок. Трагови клинова и копља тада ће бити његова слава. На крају 1000 година Исус стаје на Маслинску гору, и гора се раздваја, и постаје велика равница, а они који тада беже јесу безбожници, који су управо васкрсли. Тада Свети Град силази и спушта се на равницу.“

„Тада сатана прожима безбожнике, који су васкрснути, својим духом. Он им ласка да је војска у Граду мала, а да је његова војска велика, и да могу надвладати свете и заузети Град. Док је сатана окупљао своју војску, свети су били у Граду, посматрајући лепоту и славу Раја Божјег. Исус је био на њиховом челу, водећи их. Одједном је љупки Спаситељ нестao из нашег друштва; али убрзо смо чули његов љупки глас како говори:

—Ходите, благословени Оца мојега; наследите царство које вам је приправљено од постања света.' Окупили смо се око Исуса, и управо кад је затворио врата Града, проклетство је било изречено над безбожницима. Врата су била затворена. Тада су свети употребили своја крила и уздигли се на врх зида Града. Исус је такође био с њима; Његова круна је блистала сјајно и славно. То је била круна у круни, њих седам на броју. Круне светих биле су од најчистијега злата, украшене звездама. Њихова лица сијала су од славе, јер су били у потпуном обличју Исусовом; и када су се подигли и сви заједно кренули ка врху Града, била сам занесена тим призором.“

„Тада су безбожници видели шта су изгубили; и огањ је од Бога био пуштен на њих и прождрео их. То је било Извршење суда. Безбожници су тада примили према ономе како су им свети, у јединству са Исусом, одмерили током 1000 година. Исти огањ од Бога који је прождрео безбожнике, очистио је целу земљу. Разрушене, кршевите планине растопиле су се од силне жеге, и атмосфера такође, и сва стрњика беше прождрта. Тада се наше наследство отворило пред нама, славно и прекрасно, и наследили смо целу земљу обновљену. Сви смо узвикнули громким гласом: Слава, Алилуја.“

„Такође сам видела да пастири треба да се саветују с онима у које с разлогом имају поверења, с онима који су били у свим порукама и који су чврсти у свој садашњој истини, пре него што почну да заступају било коју нову важну тачку за коју могу мислити да је Библија подржава. Тада ће пастири бити савршено уједињени, и црква ће осетити јединство пастира. Видела сам да би такав поступак спречио жалосне поделе, и тада не би било опасности да драгоцено стадо буде подељено и овце расејане, без пастира.” —

А затим се завршава са још пет пасуса, које сам за вас ставио у оквир, јер су ових пет пасуса из чланка они који ће на крају доспети у Ране списе. Зато је ових последњих пет пасуса уоквирено.

„23. септембра Господ ми је показао да је по други пут пружио своју руку да поврати остатак свога народа, и да се напори морају удвостручити у ово време сабирања. У време расејања Израил је био поражен и растргнут; али сада, у време сабирања, Бог ће исцелити и повити свој народ. У расејању, напори уложени да се истина рашири имали су тек мали учинак, постигли су мало или нимало; али у сабирању, када је Бог ставио своју руку да сабере свој народ, напори да се истина рашири имаће своје одређено дејство. Сви треба да буду уједињени и ревносни у делу. Видела сам да је срамота да се ико позива на расејање као на пример који би нас сада управљао у сабирању; јер ако Бог сада не чини више за нас него што је чинио онда, Израил никада не би био сабран. Једнако је неопходно да истина буде објављивана у листу, као што се и проповеда.“

„Господ ми је показао да је карта из 1843. била управљана Његовом руком и да ниједан њен део не треба мењати; да су бројеви били онакви какве их је Он хтео. Да је Његова рука била над неким од бројева и сакрила грешку у њима, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.

„Тада сам у вези са —Свакодневном' видела да је реч —жртва' додата људском мудрошћу и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је постојало јединство, пре 1844. године, готово сви су били уједињени у исправном гледишту о —Свакодневној;' али од 1844. године, у пометњи, прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и пометња.“

„Господ ми је показао да време није било проба од 1844. године и да време никада више неће бити проба.“

„Тада ми је била скренута пажња на неке који се налазе у великој заблуди, да свети још треба да иду у стари Јерусалим, итд., пре него што Господ дође. Такво гледиште је срачунато да одврати ум и интересовање од садашњег Божјег дела под вешћу трећег анђела; јер ако треба да идемо у Јерусалим, онда ће наше мисли природно бити тамо, и наша средства ће бити задржана од других намена, да би се свети довели у Јерусалим. Видела сам да је разлог што им је било допуштено да падну у ову велику заблуду то што нису признали и оставили своје заблуде, у којима су били током низа претходних година.“ *Review and Herald*, November 1, 1850.

Да ли их видите? Да ли знате о чему говорим?

У реду. Ако пређемо на ових последњих пет пасуса, видећете да се неке ствари у изворнику разликују од онога што ћете наћи у Раним списима, страна 74.

ИЗ ПРИСУТНЕ ПУБЛИКЕ: Дакле, ви кажете да су ови у кутији оригинали?

Ово у оквиру, ово су последњих пет пасуса у овом изворном чланку, и овај оквир је око њих. Ових пет пасуса су оно што на крају доспева у *Early Writings*, страна 74.

Али, када је ово штампано, када је ово написано? Новембра 1850.

Дакле, подебљала сам оно што ће бити измењено у ових пет пасуса. У вези с овим доћи ће до својеврсне метаморфозе; јер ће у веома блиској будућности, 1851. године, бити штампана књига *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, и ови пасуси ће бити узети и унети у *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*. И од овде [чланак у *Review and Herald*, новембар 1850] до *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* постоје неке мање уредничке измене које су се догодиле у ових пет пасуса. А затим, од *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* из 1851. до *Early Writings* из 1882, постоји још неколико уредничких измена, и управо су те уредничке измене оно што чини *Early Writings*, страна 74, замршеним.

Дакле, у ових пет пасуса који се завршавају у изворном рукопису, у првом пасусу, „23. септембра Господ ми је показао...“, то ће бити измењено.

У наредним одломцима: „Тада сам видела...“; „Тада сам видела...“; „Господ ми је показао...“; и: „Тада ми је указано на...“ — ове ствари добијају извесна мања прилагођавања.

Приказано десет основних истина у тринаест пасуса

Али, оно што желим да видите у ових тринаест одломака из изворног чланка јесте да је она показала десет главних ствари.

И сада се сећам зашто су ове ствари болдиране. Није зато што ће то бити измењено. Ја вам истичем нешто, ако будете могли да видите, да јој је у ових тринаест пасуса било показано ово . . . , било јој је показано ово . . . , било јој је показано ово . . . , било јој је показано ово. И када јој је било показано једно, пошто нам о томе каже, онда јој бива показано нешто што није нужно повезано с оним што јој је управо било показано: „Било ми је показано ово . . . ; било ми је показано ово . . . ; било ми је показано ово . . . “

Можете ме проверити и сами то прочитати, али њој је у ових тринаест пасуса било показано десет основних истина.

Ево шта јој је било показано. Било јој је показано о Божјој љубави, о приносима, о молитви за болесне, о служби причешћа, о Седам последњих зала повезаних с Миленијумом, о новој светлости, о сабирању после 1844, о издавачком делу, о Карти из 1843, о „Свакодневној“, о „времену“ као проби, и о ходочашћима у Јерусалим. И ако то пажљиво читате, ово није ток мисли. Ово је веома: „Било ми је показано ово“, и она бележи оно што јој је било показано; и било јој је показано нешто што није нужно повезано. То морате да видите; јер, како почињу да повезују ове пасусе, почињу да стварају утисак да она говори нешто што заиста није рекла.

Review and Herald, 1. новембар 1850.

У реду. Запазите први пасус од пет пасуса којима се бавимо из новембра 1850.

„23. septembra Gospod mi je pokazao da je po drugi put ispruzio svoju ruku da povрати ostatak svoga naroda, i da se napori могају удвостручити у ово време сабирања. У време расејања Израил је био ударен и растргнут; али сада, у време сабирања, Бог ће исцелити и повити свој народ. У расејању су напори уложени да се истина прошири имали врло мало дејства, постигли су врло мало или ништа; али у сабирању, када је Бог ставио своју руку да сабере свој народ, напори да се истина прошири имаће своје намеравао дејство. Сви треба да буду уједињени и ревносни у делу. Видела сам да је срамота да се ико позива на расејање као на примере који би нас сада управљали у сабирању; јер ако Бог сада не чини више за нас него што је чинио тада, Израил никада не би био сабран. Једнако је неопходно да истина буде објављена у листу, као и проповедана.“—

Последња реченица из тог пасуса гласи: „Подједнако је неопходно да се истина објављује у часопису, као и да се проповеда.“ У реду. Ова мисао ће сада бити остављена.

Други пасус од пет које разматрамо, где стоји: „Господ ми је показао“, видите да сам то подвукао.

—„Господ ми је показао да је карта из 1843. била вођена Његовом руком, и да се ниједан њен део не сме изменити; да су бројеви били онакви какве је Он хтео. Да је Његова рука била над тим и сакрила грешку у неким бројевима, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“—

Разлог што сам било шта подвукао у ова четири пасуса при врху странице јесте то што ће они претрпети уредничке измене када буду поново штампани у делу *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White 1851*.

У реду. „Господ ми је показао“ биће измењено; „својом руком“ биће измењено; „да се ниједан његов део не сме изменити“ биће измењено.

Затим у следећем пасусу штампаном подебљаним словима [четврти пасус] на страници стоји,

—„Gospod mi je pokazao da vreme nije bilo ispit još od 1844. godine, i da vreme nikada više neće biti ispit.“—

„Господ ми је показао“, то ће бити измењено. Оно што ће наредне године учинити у делу *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* јесте да ће тај једнореченични пасус спојити са претходним пасусом. Претвориће га у један пасус.

Али, такође, ако је нека реч или више речи штампано подебљаним словима, доћи ће и до неких других измена; и, даћу вам пример онога што мислим.

И у трећем пасусу стоји,

—„Тада сам увидела, у погледу на —Свакодневну', да је реч —жртва' додата људском мудрошћу и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање тога онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је постојало јединство, пре 1844. године, готово сви су били сједињени у исправном разумевању —Свакодневне'; али од 1844. године, у пометњи, прихватана су друга гледишта, и уследили су тама и збрка.“—

Затим, у следећем пасусу штампаном подебљаним словима [четвртом пасусу] на страници, стоји,

„Господ ми је показао да време није било проба од 1844. године, и да време више никада неће бити проба.“—

„Господ ми је показао“ — то ће бити промењено.

Оно што ће учинити наредне године у делу *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* јесте да ће тај пасус од једне реченице спојити са претходним пасусом. Претвориће га у један пасус.

И они ће променити „Господ ми је показао“ у „И мени је такође показано.“ У реду? Та два пасуса ће спојити у један пасус, и у издању из 1851. године промениће то у: „И мени је такође показано.“

— „Тада ми је указано на неке који се налазе у великој заблуди, да свети још треба да иду у Стари Јерусалим, итд., пре него што Господ дође. Такво гледиште срачунато је да одврати ум и интересовање од садашњег Божјег дела, под вешћу трећег анђела; јер ако треба да идемо у Јерусалим, онда ће наше мисли природно бити тамо, и наша средства биће

ускраћена за друге намене, да би се свети довели у Јерусалим. Видела сам да је разлог што им је било допуштено да падну у ову велику заблуду то што нису признали и напустили своје заблуде, у којима су били током већег броја протеклих година.” Review and Herald, November 1, 1850.

Али, када дођете до Раних списа, знате ли шта они чине? Изостављају речи „Показано ми је и то“, где ће у Раним списима овај један пасус рећи: „Када је јединство постојало пре 1844, готово сви су били сједињени у исправном гледишту о — Свакодневной; али од 1844, у пометњи, прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и пометња.“ Изоставили су „Показано ми је и то“, а следећа реченица гласи: „време није било проба од 1844.“ Одједном не знате да је ова мисао о томе да време није било проба једна од ствари које су јој биле посебно показане. Верујете да је то било део њене светлости о Свакодневной, при чему лажно гледиште производи пометњу.

То није оригинал. Ви имате оригинал. Проверите га.

Следећи корак (Други корак) — 1851. Кратак приказ хришћанског искуства и погледа Елен Г. Вајт

Затим, испод овога, имате A Sketch of the Christian Experience and View of Ellen G. White, штампано 1851. године; и имате разлагања промена које су се догодиле, а постоји једна врло, врло значајна промена.

„Дана 23. септембра Господ ми је показао [раније — „показао“] да је по други пут пружио своју руку да поврати остатак свога народа, и да напори у ово време сабирања морају бити удвостручени. У расејавању Израил је био поражен и растргнут; али сада, у време сабирања, Бог ће исцелити и повити свој народ. У расејавању, напори уложени да се истина рашири имали су тек мали учинак, постигли су мало или ништа; али у сабирању, када је Бог пружио своју руку да сабере свој народ, напори да се истина рашири имаће своје намеравано дејство. Сви треба да буду уједињени и ревносни у делу. Видела сам да је погрешно да се ико позива на расејавање као на пример који би сада, у сабирању, требало да нас управља; јер ако Бог сада за нас не учини више него што је тада чинио, Израил никада не би био сабран. [Уклоњено: Подједнако је неопходно да истина буде објављена у листу, као што се и проповеда.] [Пасуси спојени] Видела сам [раније — „Господ ми је показао“] да је карта из 1843. године била управљана руком Господњом, [раније — „Његовом руком“] и да не треба да буде измењена; [раније — „ниједан њен део не треба да буде измењен“] да су бројеви били онакви какве их је Он хтео. Да је Његова рука била над тим, и сакрила грешку у неким од бројки, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“

„Тада сам увидела у вези са — свакодневном,‘ да је реч — жртва‘ додата човечјом мудрошћу и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање тога онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је владало јединство, пре 1844. године, готово сви су били сједињени у правилном разумевању — свакодневне;’ али од 1844. године, у пометњи, прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и забуна. [Пасуси сједињени] Такође сам видела [Раније — „Господ ми је показао“] да време није било испит од 1844. године, и да

време више никада неће поново бити испит.]” A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Време које није повезано са вешћу трећег анђела

Елен Вајт је имала друго виђење од онога које је на крају уврштено у Ране списе. Имала је неколико виђења; али је имала једно виђење у коме јој је нешто било речено; био јој је речен један одломак, и она га је записала.

„Господ ми је показао да вест трећег анђела мора поћи и бити објављена расејаној деци Господњој, и да не треба да буде окачена о време; јер време више никада неће бити испит. Видела сам да неки задобијају лажно узбуђење које произлази из проповедања о времену; да је вест трећег анђела снажнија него што време може бити. Видела сам да ова вест може стајати на свом сопственом темељу, и да јој време није потребно да је ојача, и да ће она поћи у силној сили, и извршити своје дело, и да ће бити скраћено у праведности.“ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

О чему она ту говори? Да више никада не треба поново да повезујемо поруку Трећег анђела с временом, зар не?

Амин? Да ли ме пратите?

Где то налазите? Где се то налази?

ИЗ ПРИСУТНИХ: (Без одговора.)

ИЗ АУДИЈЕНЦИЈЕ: Скица хришћанског искуства и погледа.

Кратак приказ хришћанског искуства и погледа Елен Г. Вајт, страна 48, страна 48.

У реду. Где налазимо одломак о коме расправљамо, који је преузет из Review and Herald, новембар 1850; где се он налази у делу A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? Па, налази се, ако се вратите у својим белешкама, у делу A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, на 61. и 62. страни.

Имате визију у делу A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, која је забележена на 48. страни; затим имате визију која ће коначно бити уврштена у Early Writings, на 61. и 62. страни. Оне су раздвојене са 13 или 14 страница, зар не?

А шта ће учинити када је реч о Раним списима? Узеће овај одломак са 48. странице и уметнути га непосредно после њене изјаве да време више није проба. Спојиће два виђења у једно.

Да ли пратите шта желим да кажем?

ЧОВЕК У ПУБЛИЦИ: Да.

Да ли пратите шта хоћу да кажем?

ПОЈЕДИНАЦ КОМЕ СЕ ОБРАЋА У ПРИСУТНОМ СКУПУ: (Потврда.)

У реду, јер си ти онај код кога видим мање потврде.

Последњи корак (трећи корак) — Рани списи, 1882.

У реду. Сада се поново враћам на 6. страницу ваших бележака; и сада поново имате Рани списи.

„23. септембар, . . . Видела сам да је карту из 1843. године управљала рука Господња, и да је не треба мењати; да су бројеви били онакви какве је Он хтео; да је Његова рука била над њом и сакрила грешку у неким од бројева, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.

„Тада сам, у вези са ‘свагдашњом’ (Данило 8:12), видела да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу и да не припада тексту, и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је постојало јединство, пре 1844. године, скоро сви су били сједињени у исправном схватању ‘свагдашње’; али у пометњи након 1844. године, прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и пометња. Време није било проба од 1844. године, нити ће икада више бити проба.“

Господ ми је показао да порука трећег анђела мора поћи и бити објављена расејаној деци Господњој, али не сме бити везивана за време. Видела сам да су неки падали у лажно узбуђење, настало проповедањем о времену; али порука трећег анђела јача је него што време може бити. Видела сам да ова порука може стајати на сопственом темељу и да јој није потребно време да је ојача; и да ће она ићи у силној сили, и извршити своје дело, и бити довршена у праведности.

„Затим ми је била скренута пажња на неке који су у великој заблуди верујући да је њихова дужност да иду у Стари Јерусалим . . .“ Early Writings, 74-76.

А разлог што је ово подебљано јесте то што је ово онај пасус у коме стоји: „ . . . Када је постојало јединство, пре 1844, готово сви су били уједињени у исправном гледишту о —свакодневној; али у забуни после 1844. прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и забуна. Време није било проба од 1844, нити ће икада више бити проба.“ Треба да имате на уму да је она, у свом првобитном запису о овом виђењу, првобитно казала: „Показано ми је да време није било проба од 1844,” и то је био други пасус. Она је водила рачуна да постоји разлика између онога што јој је било показано о Свакодневној и онога што јој је било показано о томе да је време проба; и да следећи пасус, који говори о томе да нема повезивања времена с вешћу Трећег анђела, није био у првобитном виђењу. То је било на 48. страни Life Sketches, а не на 61. и 62. страни.

Али, када дођете до Раних списа 1882. године, они су их саставили; и, стога, када дођете до 1930-их и одлазите у дубоку таму у адвентизму, а Вили Вајт каже да, када проучавате Свакодневну, морате је проучавати у временском контексту — „Опрости, Вили, твоја одговорност била је да будеш онај који ће дати тачан историјски запис о Духу пророштва. Требало је да будеш онај који је поразио Дух пророштва. И у свом представљању Раних

списа, страна 75, занемарио си изворне изворе, а ти изворни извори кажу да, када си изнео тврдњу да Свакодневна мора бити разматрана у временском контексту у Раним списима, 74, то је апсолутно неистинито.“ — То је неистинито! То се не може поткрепити записом у Духу пророштва. То се не може поткрепити историјом тог временског раздобља.

У реду. Под 1, сестра Вајт каже да постоји исправно гледиште о Свакодневној, у Раним списима, 74. Основни аргумент који се касније у историји намеће јесте да, када проучавате тај одломак у Раним списима, 74, морате га сместити у контекст одређивања времена. Тај аргумент је лажан; он није ваљан!

Дакле, сада смо ограничени само на став да постоји исправно разумевање о Свакодневној. У реду? Али, из овог пасуса ћемо размотрити још једну мисао.

Каже: „23. септембра Господ ми је показао . . . “ 23. септембра, када? 1850: „23. септембра 1850. године Господ ми је показао.“

Шта јој је показао?

Па, једно од онога што јој је Он показао било је да су од 1844. године била прихваћена и друга гледишта о Свакодневној.

„23. септембра 1850. Господ ми је показао Када је постојало јединство, пре 1844. године, готово сви су били сједињени у исправном схватању о —Свакодневној; али од 1844. године, у забуни, прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и пометња. The Review and Herald, новембар 1850.“

Март 1850. „Свакодневна“ је земаљска Светиња

Дакле, при дну 6. странице имате један пасус који потиче из часописа Review and Herald од марта 1850. године, и то је чланак Дејвида Арнолда.

„Он [Данило] такође види исту тлачитељску силу — како устаје против Кнеза над кнезовима;‘ тиме окончавајући законитост свих свакодневних жртава установљених на Синају, да се свакодневно приносе док не дође Семе. Овде је Христос, суштина, или велика противобразна жртва, био погубљен од римских војника. Тако је од стране Рима —свакодневна жртва била уклоњена,‘ а место његове светиње било је оборено од Тита, римског војсковође, када је разорио град Јерусалим и храм Божји, који је садржавао —светињу.‘ Овде је отпочело испуњење Христове пророчке објаве: И пашће од оштрице мача и биће одведени у ропство међу све народе, и Јерусалим ће газити незнабошци, ДОК СЕ НЕ ИСПУНЕ ВРЕМЕНА НЕЗНАБОЖАЦА.‘ Лука 21:24.“ David Arnold, Review and Herald, March 1850, Volume 1, Number 8.

У овом чланку Давид Арнолд учи да Свакодневна из књиге пророка Данила представља јеврејску светињу у Јерусалиму, коју је пагански Рим уклонио 70. године нове ере.

Септембар 1850. „Свакодневна“ је Христова служба у Светињи

Затим, у септембру 1850. године, исте те године — а узгред, ко је уредник часописа Review and Herald 1850. године? Његово име је James White.

Стога Џејмс Вајт, у септембру 1850. године, објављује чланак Крозијера који учи да Свакодневна служба представља Христову службу у Светињи.

Сада, Џејмс Вајт то не учи непосредно, али људи из тога изводе закључак и кажу да је то оно чему он учи. А зашто ово говорим? Говорим ово из следећег разлога: у септембру 1850. године, сестра Вајт каже да су од 1844. године у тами била прихваћена друга гледишта о Свакодневној, и уследила је пометња.

Ова два гледишта [Арнолд и Крозијер] нису пионирско гледиште да је „Свакодневна“ паганство.

А на 7. страни имате два пасуса из Кроузијеровог чланка, где он закључује да је Свакодневна Христова служба у Светилишту.

„—И место Његове Светиње би оборено;“ Данило 8:11. Ово обарање догодило се у дане и посредством римске силе; стога Светиња у овоме тексту није била Земља, нити Палестина, јер је прва била оборена приликом пада, више од 4.000 година раније, а друга у време ропства, више од 700 година пре догађаја из овога одломка, и ниједна посредством римског деловања.

„Оборена Светиња јесте Његова, против кога се Рим узвеличао, а који је Кнез војске, Исус Христос; а Павле учи да је Његова Светиња на небу. Опет, Данило 11:30–31, —Јер ће доћи на њега лађе китимске; зато ће се ожалостити и вратити, и разгневити се (штап ради кажњавања) на свети завет (хришћанство), и тако ће чинити; па ће се још вратити и споразумети се с онима (свештеницима и епископима) који остављају свети завет. И мишице (грађанске и верске) стајаће на његовој страни, и они (Рим и они који остављају свети завет) оскврњиће Светињу силе.‘ Шта је било то што су Рим и отпаднички хришћани заједно оскврнули? Тај савез је био склопљен против —светога завета‘, и Светињу тога завета они су оскврнули; што су могли учинити исто тако као што су могли оскврнити име Божје; Јеремија 34:16; Језекиљ 20; Малахија 1:7. То је било исто што и скрнавити или хулити на Његово име. У том смислу је ова —политичко-верска‘ звер оскврнила Светињу, (Откривење 13:6), и оборила је с њеног места на небу, (Псалам 102:19; Јеремија 17:12; Јеврејима 8:1–2) када су Рим назвали светим градом, (Откривење 21:2) и тамо устоличили папу с титулама, —Господ Бог папа‘, —Свети Отац‘, —Глава Цркве‘, итд., и тамо, у кривотвореном —храму Божјем‘, он тврди да чини оно што Исус заиста чини у Својој Светињи; 2. Солуњанима 2:1–8. Светиња је била погажена (Данило 8:13), исто као што је био и Син Божји. (Јеврејима 10:29.)“ О. Р. Л. Кросијер, —Светиња‘, Review and Herald, септембар 1850.

Логика Џејмса Вајта

Зашто би Џејмс Вајт штампао овај чланак ако је знао боље? Разлог за то је „Логика Џејмса Вајта“ у вашим белешкама.

Прво што је било штампано после Разочарања носи наслов A Word to the Little Flock, а три особе које су биле аутори у тој публикацији били су Џејмс и Елен Вајт и Џозеф Бејтс. Прво што је било штампано после 22. октобра 1844. године од стране оних људи који су следили том стазом био је овај чланак; и у овом чланку сестра Вајт потврђује Крозијерово гледиште, не његово гледиште о Свакодневној, него његово гледиште о Христовом преласку из Светиње у Светињу над светињама.

Zapazite, ovo je sestra Vajt. Zato bi Džejms Vajt bio voljan da odštampa Krozierov članak; kaže:

„Верујем да је Светилиште, које треба да буде очишћено на крају 2300 дана, храм Новог Јерусалима, чији је Христос служитељ.“ — ово је Елен Вајт — „Господ ми је у виђењу, пре више од једне године, показао да је брат Крозијер имао истиниту светлост о очишћењу Светилишта, итд.; и да је била Његова воља да брат К. изложи у писаном облику гледиште које нам је изнео у Day-Star, Extra, 7. фебруара 1846. Осећам да сам од Господа потпуно овлашћена да препоручим тај Extra сваком светоме.“

„Молим се да се ови редови покажу као благослов за вас и сву драгу децу која их буду читала.“ A Word to the Little Flock, 12. мај 1847.

Тако чак и до данас неки од савремених историчара у адвентизму говоре: „Погледајте то. Елен Вајт даје свој безрезервни благослов Крозијеровом чланку; и, према томе, оно што је Крозије рекао о Свакодневној, да је то Христова служба у Светилишту, мора бити тачно.“ А када то кажу, они погрешно представљају историју; јер, Крозијеров чланак имао је осам одељака и, од самог почетка, адвентисти су разумели да су четири од тих одељака била потпуна тама и они никада, никада, никада нису поново штампани у адвентизму.

Као пример, један од његових ставова у том чланку био је да ће, када се Исус врати, наступити хиљаду година мира. Адвентисти у то не верују, нити су икада веровали. То схватање је схватање које је Вилијам Милер одбацио, што заправо ставља Вилијама Милера на прави пут разумевања истине. То учење је једно од учења које је у непосредној супротности са милеритским разумевањем.

Дакле, када Крозијер изађе са овим чланком у осам наставака, они одмах знају да четири од тих наставака нису подобна за поновно штампање.

Али, Џејмс Вајт штампа онај део у коме Крозијер заиста закључује да је Свакодневна Христова служба у Светињи; али, он ће поново штампати само та четири дела. Неће поново штампати она друга четири. Али, да би Џејмс Вајт поново штампао Крозијерова четири дела, мора да их објави у два броја. Морао је да их штампа два пута у септембру 1850.

У његовом часопису Review and Herald у септембру 1850. није било довољно простора, те је у септембру 1850. штампао два броја часописа Review and Herald како би могао да објави цео Крозијеров чланак о Христовом преласку из Светиње у Светињу над светињама.

Сада ћете код Жерара Дамстигта приметити да он даје историјску оцену да су адвентисти одувек знали да у Крозијеровим чланцима постоје делови који су били нетачни и да се нису

могли поново штампати.

„Она [Елен Хармон] је рекла: —Господ ми је у виђењу, пре више од једне године, показао да је брат Крозијер имао истиниту светлост о очишћењу Светиње, итд.; и да је Његова воља била да брат К. напише изложење гледишта које нам је изнео у Day Star Extra, 7. фебруара 1846. Осећам се потпуно овлашћеном од Господа да препоручим тај Extra сваком светом’ (Писмо. Е. G. White to Curtis, Word to the Little Flock, 12). Адвентисти седмог дана су ову изјаву обично тумачили тако да Крозијерово излагање није било без грешака, али да је његова главна типолошка аргументација била исправна. Прештампавања тог чланка изостављала су оне аспекте за које су сматрали да су нетачни.” P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Никада није могао поново да одштампа свој потпуни документ

Сада, на следећој страници имате W. A. Spicer-а како сведочи о истој ствари: Они су одувек знали да су у Крозијеровим чланцима биле грешке, и никада нису поново штампали та четири одељка.

„Жалосно је рећи, млади Крозије ходао је у светлости истине о суботи само врло кратко време. Касније је одбацио учење о Светињи које је помогао да се утврди. Наша браћа пионири више пута су поново штампала његово излагање о Светињи у својим раним листовима, али никада нису могли да поново штампају његов целокупан спис. У њему је, уз излагање о Светињи, додао и неке идеје о веку који долази — временски миленијум, са славним добом на овој земљи приликом Другог доласка. Ове ствари наша браћа увек су изостављала. Та учења о веку који долази била су свуда распрострањена у тим данима. То учење никада се није уклапало у одређену адвентну поруку; и несумњиво је овај квасац заблуде помогао да млађе људе одведе од истина о суботи и о Светињи. Убрзо се окренуо огорченом противљењу нашем раном покрету.“ W. A. Spicer, Review and Herald, December 14, 1939

Поента је у томе да данас има оних који узимају одобравање чланка Крозијера од стране сестре Вајт у делу A Word to the Little Flock — људи као што је Хајди Хајкс, Хајди Хајкс са својом безумном књигом о томе да је Свакодневна Христова служба у Светињи. Ово је један од његових аргумената.

Људи који то чине занемарују историјске чињенице. Они никада нису могли поново да објаве све Крозијерове чланке. А инсистирати да је одобравање Елен Вајт у A Word to the Little Flock свеобухватно одобравање Крозијеровог става исто је што и инсистирати да адвентисти верују да ће наступити хиљаду година мира. То је неразуман аргумент.

То је извртање историје, и чини се да би се људи обманули и произвели пометња и тама.

Дакле, имате двојицу историчара, Спајсера, који је преминуо, и Дамстегта, који је још увек жив; али, гарантујем вам, ни Спајсер ни Дамстегт, ниједан од њих, не би се сложио са мном у погледу онога што излажем. У реду, не би се сложили. Дакле, имате двојицу супротстављених историчара који су сагласни са оним што вам говорим. Не постоји никакво

оправдање да се одобравање Крозијеровог чланка од стране Елен Вајт тумачи тако да значи да је све у њему било савршено.

Adventni pregled — том 1, Auburn, Njujork, број 3

Адвентни преглед — Том 1, Оберн, Њујорк, број 4

Адвент ривју — том 1, Оберн, Њујорк, посебан број

Када је Џејмс Вајт почео да штампа Крозијеов чланак у септембру 1850. године у часопису The Review and Herald, то је био том 1, број 3.

Али, није могао све то да обухвати у 1. свесци, броју 3; зато је чланак довршио у 1. свесци часописа The Review and Herald, броју 4. А када је то учинио? У септембру 1850. године.

Па, шта се догодило у септембру 1850. године? Сестра Вајт је имала визију у којој стоји: „23. септембра 1850. године Господ ми је показао . . . Када је постојало јединство, пре 1844. године, готово сви су били уједињени у исправном схватању о —Daily; али од 1844. године, у пометњи, прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и пометња. The Review and Herald, новембар 1850.“

Ко је био њен муж? Био је уредник часописа The Review and Herald.

Дакле, шта је учинио када му је жена рекла: „Знаш ли шта ми је Господ управо казао, Џејмсе? Речено ми је да не треба да износимо гледишта о Свакодневной која противрече пионирском разумевању да је Свакодневна паганизам, јер то доноси таму и забуну.“

Дакле, шта је Џејмс Вајт учинио? У септембру 1850. године штампао је још један Review and Herald, три у једном месецу. То се назива Том 1, Посебно издање.

И шта је он учинио? Поново је штампао Крозијеров чланак и уклонио оно што је Крозијер рекао о Свакодневной!

Браћо и сестре, ово је историјски доказ да су Џејмс и Елен Вајт разумели да је Крозијерово гледиште о Свакодневной служби било погрешно и да је донело таму и забуну.

А какво је било Крозијерово гледиште о Свакодневной? Да је то била Христова служба у Светилишту.

Дакле, у делу Early Writings, 74, када она каже: „23. септембра Господ ми је показао да су милерити имали исправно гледиште о Свакодневной“, историјски докази показују да су милерити разумели—

Сада, браћо и сестре, браћо и сестре, не пропустите ову чињеницу: Шта је ово: септембра 1850. сестри Вајт је показано да су од 1844. године била прихваћена и друга гледишта о Свакодневной; маја 1850. Арнолд представља Свакодневну као јеврејску светињу; септембра 1850, први део од два дела Крозијеровог чланка бива објављен, укључујући и његово излагање о Свакодневной као Христовој служби у светињи; септембра 1850, други део од

два дела Крозијеровог чланка бива објављен; септембра 1850. Крозијеров чланак бива поново штампан, али је његово гледиште о Свакодневној уклоњено? Шта се догађа?

Видимо да је исте године начињена ова Карта из 1850, и шта ова Карта каже о Свакодневној? „Паганска власт или СВАКОДНЕВНА уклоњена. Дан. 11:31, 508.“

Елен Вајт је знала какво је било становиште о Свакодневној жртви оних који су објављивали вест о часу Суда. Када каже да су имали исправно гледиште, знала је да је исправно гледиште било то да је она представљала одузимање паганске власти; Свакодневна жртва је представљала паганизам.

И у овој години, 1850, историјски запис доказује да је она одбацила и да је њен муж одбацио учење да Свакодневна представља Христову службу у Светињи, што је учење које подржава Библијски истраживачки институт Цркве адвентиста седмог дана. То је учење које подржавају самостално издржаване службе, као што су Heartland и Steps to Life. То је учење које доноси таму и пометњу.

Сада, запазите ово у вези са Картом из 1850. године. Ово је у новембру 1850. То је исти месец у коме она има виђење које бележи, а које потом пролази кроз развој 1851. године, и затим 1882. на крају доспева у Ране списе, у управо овом месецу, у управо овом месецу, у новембру 1850. Каже,

„У понедељак смо се вратили у Дорчестер, где живе наш драги брат Николс и његова породица.“

Баш овде [указујући на карту из 1850. године, у горњем десном углу], „Published by Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.“ У реду? Она говори о овоме, зар не? Видите ли то, ову карту?

—„Тамо у ноћи Бог ми је дао врло занимљиву визију, чији ћете највећи део видети у спису. Бог ми је показао неопходност да се изради једна карта. Видела сам да је то било потребно и да ће истина, јасно изложена на таблицама, много учинити и довести душе до познања истине.“ Manuscript Releases, број 15, 210. новембар, 1850.

Имала је виђење у кући Николса у Дорчестеру — то је све на овој карти — говорећи: „Треба да начиниш карту.“

А шта она каже о графикону? Како га описује?

Идите на Авакума 2: „Видех потребу да се изда једна карта“, а шта би она учинила? Била је потребна „да се истина учини јасном на таблицама“. Авакум 2, стих 2, каже: „И одговори ми Господ и рече: запиши виђење, и учини га јасним на таблицама, . . . “ Она каже да је ова карта из 1850. године Отиса Николса, штампана у Дорчестеру, Масачусетс, испуњење Авакума, као што у Великој борби каже да је карта из 1843. године испуњење Авакума.

У реду, видите ли то? Видите ли када је добила ово виђење? У исто време када се ово догађало: „23. септембра Господ ми је показао . . . да учење о Свакодневној као Христовој

служби у Светилишту доноси таму и забуну“, а њен муж је одмах поново штампао чланак и уклонио та два пасуса. У адвентизму он више никада није био поново штампан све до 1931. године, када га је Вили Вајт поново штампао; и, када је то учинио, у самом трактату који је штампао налазило се лажно сведочанство. То се може доказати.

Сада желим да вам овде прочитам нешто, један дужи навод, о овом истом временском раздобљу. Ово је од 27. новембра 1850. године.

Већ извесно време занемаривала сам да вам пишем. Сада ћу навести своје разлоге. Прво, недељама нисам имала времена да пишем након што сам примила љубазно и добродошло писмо сестре Арабеле, иначе бих испунила њену молбу да на њега одговорим у року од две седмице. Писмо ми се веома допало. Сви смо се заинтересовали за то писмо и надамо се да моје одлагање неће спречити да и ви одговорите на ово чим га прочитате, а ја следећи пут нећу толико дуго чекати.

Zdravlje Jakova i moje sada je sasvim dobro. Naš dom je u Parizu, kod brata Endruza, na nekoliko koraka od pošte i štamparije. Ostaćemo ovde još neko kratko vreme. Ovo je veoma ljubazna porodica, a ipak prilično siromašna. Ovde je sve slobodno, koliko god imaju. Ne smatramo ispravnim da im budemo na teret dok smo ovde. Veoma želim da vidim sve vas i dragu sestru Goram.

„Наша конференција у Топшаму била је од дубоког интереса. Присуствовало је двадесет осморо; сви су узели учешћа на састанку.“

„У недељу сила Божја сиђе на нас као силан хучни ветар. Сви устадоше на ноге своје и хвалише Бога громким гласом; то беше нешто налик ономе када беше положен темељ дома Божјега. Глас плача није се могао разликовати од гласа клицања. Беше то време победе; сви беху укрепљени и освежени. Никада раније нисам био сведок тако силног времена.“

„Наш следећи скуп био је у Ферхејвену. Брат Бејтс и његова супруга били су присутни. То је био веома добар састанак. По нашем повратку код брата Николса, Господ ми је дао виђење и показао ми да истина мора бити јасно изложена на таблицама, и да ће то многе навести да се определе за истину посредством порука тројице анђела, при чему ће две претходне бити јасно изложене на таблицама.“ —

То је управо овде доле, [показујући на доњи леви угао Карте из 1850. године]. У реду? Они су на овој Карти, о чему она говори.

—„Такође сам увидела да је било исто толико неопходно да се лист објављује колико и да гласници иду, јер је гласницима потребан лист који ће носити са собом, који садржи садашњу истину, да би га стављали у руке оних који слушају, и тада истина не би ишчезла из ума, и да би лист ишао тамо где гласници не би могли отићи. И друге ствари сам видела које ће се појавити у листу.

„Како сте сви? Да ли се сви трудите за вечни живот? Веома, веома желим да вас видим и мислим да ћу то ускоро и учинити. Сада је време припреме, и надам се да ћемо сви обавити

сигурно дело за вечност. Време изгледа веома кратко, и што год чинимо, морамо чинити брзо.”

„20. новембра, пре једне седмице, брат Хенри Николс и ја отишли смо у Топшем. Управо смо устали од стола после ручка у четвртак [21. нов.], када је ушло једно од деце брата Фоија и рекло да је њихова мајка без свести. Пожурили смо преко реке једну миљу и затекли нашу драгу сестру Фои на самрти. Моја невоља беше велика када сам установила да ме не познаје. Дуго је остала у великој патњи, све до између три и четири сата, а затим је издисала. Оставила је мужа и троје деце да оплакују свој губитак.“

У петак ујутро [22. нов.], брат Хенри је дошао у Париз да га Џејмс обрије како би присуствовао погребу. Имали смо веома свечано и занимљиво време. Господ нас није оставио, него је дао да Његов Дух почива на нама. Последњи дани сестре Фои били су несумњиво њени најдуховнији и најбољи дани. Брат Фои има ово за утеху, да је она умрла као хришћанка. Он се добро држи. Бог му даје благодат да поднесе ову невољу. О, како је добро имати наду у Богу која ће одржати у свим призорима кушње и невоље. Хвала Богу за наду, добру наду. Шта бисте ви, ма ко од вас, дали за своју наду?

„Чврсто се држите вере. Будите јаки у Богу и ослањајте се на Његову вечну мишицу. Она вас никада неће изневерити, него ће вас носити под сваком невољом. Надам се да ћете сви постајати све јачи и јачи у истини. Не посустајте, него идите напред на свом путу ка царству.“ —

Ево нас. Ево шта желим да видите.

—„Пре недељу дана, прошле суботе, имали смо веома занимљив састанак. Тамо је био брат Хјуит из Дед Ривера. Дошао је с поруком у смислу да су уништење безбожника и сан мртвих гадост унутар затворених врата, коју је увела жена Језавеља, пророчица, и он је веровао да сам ја та жена, Језавеља.“—

У реду? Брат Хјуит каже да је Елен Вајт Језавеља и да је увела три заблуде.

„—Рекли смо му за неке од његових заблуда из прошлости, да је 1335 дана истекло, као и за бројне друге његове заблуде. То је имало тек врло мало утицаја. Његова тама се осећала над састанком и он се отегао.“—

Сада желим да ово увидите. Имам нешто да кажем о овом пасусу, и желим да то пратите, ако можете.

Ако сте се икада бавили онима у адвентизму који поново примењују временска пророчанства на крају света, они имају само три цитата којима се служе — користе они много цитата, али имају три главна цитата којима се служе. Ово је један од њих; јер ће отићи тамо и рећи: „Казали смо му за неке од његових грешака у прошлости“, и тврдиће да је, када она каже „да је 1335 дана истекло“, то била једна од његових грешака. Видите ли како се та граматика може помало извитоперити: „Казали смо му за неке од његових грешака у прошлости? Такође смо му казали да је 1335 дана истекло“; али они који одређују време

кажу да смо му рекли за неке од његових грешака у прошлости и да је једна од тих грешака била то што учиш да је 1335 дана истекло, и да је то грешка. Дакле, то можете извитоперити на оба начина.

Први пут када сам се лицем у лице суочио са Јуцином Прјуитом било је у Оклахоми, и он је тврдио да се милеритска историја не понавља на крају света, а ја сам му навео неколико цитата из Духа пророштва.

И он каже: „Џефе, знаш да је Елен Вајт била немаран писац.“

И ја рекох: „Шта мислиш?“

И он је прешао на овај цитат. Он каже да овај цитат доказује да је она немаран писац; јер она зна да ја знам да они који одређују време могу изврнути овај цитат, ако то желе.

Сада, чињеница да неко место као што је Вошита има утицај који своје студенте учи да је Елен Вајт немаран писац, једно је; али, да ли је она овде немаран писац?

—„Осећала сам да морам рећи неколико речи. У име Исусово устала сам и за око пет минута скуп се изменио. Сви су то осетили у истом тренутку. Свако лице озарило се. Присуство Божје испунило је то место. Брат Хјуит пао је на колена и почео да плаче и да се моли. Била сам узета у виђење и видела много тога што не могу написати. То је снажно деловало на брата Хјуита. Признао је да је то од Бога и понизио се до праха. Од тог скупа непрестано пише, и сада за истим столом пише одричући се свих својих заблуда које је заступао. Верујем да га Бог подиже и да је способан да чини добро, ако Бог делује кроз њега.“

„Много љубави драгој сестри Горхам. Реците јој да буде јака. Бог је с њом и неће је оставити. Много љубави свима вама. Надам се да деца неће постати поспана, него да ће се заинтересовати за истину и ревносно настојати да своје звање и избор учврсте. Пишите, свакако пишите, и не чините као што сам ја чинила. Волим вас, све вас. Пишите.“ Manuscript Releases, volume 16, 206–209. Написано у Паризу, Мејн, 27. новембра 1850.

Браћо и сестре, који је историјски контекст овога; где она ово пише? Она ово пише 1850. године, у кући брата Николса.

У овом временском раздобљу, шта Господ чини? Он показује да Пионири имају исправно схватање Свакодневне, и она се тиме бави. Она говори да је Христова служба у Светилишту погрешно схватање Свакодневне.

У овој историји, управо у овој историји — не само у овој историји и не само у тој години, него у самом месецу те године — она прима виђења и разјашњава ову истину о пионирском ставу у погледу Свакодневне, говорећи да су они који су објавили Вапај часа суда имали исправно разумевање Свакодневне; и, у истом пасусу, она каже: „Видела сам да је табла из 1843. била управљана руком Господњом и да је не треба мењати, и да су они који су објавили Вапај часа суда имали исправно разумевање Свакодневне.“

И шта се каже о Свакодневној на овој Карти из 1843? Па, каже се да је она била уклоњена 508. године после Христа; и да вас 1335 година касније доводи до 1843. и да је 1335 у прошлости.

Можете ли замислити да би му, баш у том месецу, баш у тој години, рекла Брату Хјуиту из Дед Ривера да је то још увек будуће?

У реду, ти одређивачи времена, ти одређивачи времена, и ти људи који верујете да је сестра Вајт немаран писац. Историја то не потврђује.

Дакле, желим да видите да је, у вези са Свакодневном, Елен Вајт разумела чак и 1335.

Елена Вајт није само ставила свој печат одобравања на то да је „Свакодневна“ паганизам; она је разумела да је то започело пророчанство од 1335 година, које се завршило 1843. године, и јавно је бранила тај став против брата Хјуита из Дед Ривера. Видите ли то?

И у том истом месецу, док она говори да Христова служба у Светињи као Свакодневна доноси само таму и забуну, њен муж, као одговор на ту визију, уклања то учење из Review and Herald.

Овде горе у вашим белешкама, где пише „Табела из 1850. године“, ево шта овде стоји [упућујући на трећу колону слева на Табели из 1850. године, на текст који следи после Исуса на крсту 31. године н. е.]. Желео сам да то можете имати у својим белешкама.

Уклони се, Данило 11:31 508

A potom, ovde na karti iz 1843. [ukazujući na središnji stupac, ispod Isusa na krstu 31. godine n. e.]:

Укидање свакодневне жртве. Дан. 12:11, 12

У реду, ово су ова два графика.

Sestra Vajt je razumela da su ti ljudi imali ispravno gledište, i razumela je da je ono označilo početak proročanstva o 1335 godina, koje se završilo 1843; i razumela je da ono predstavlja uklanjanje paganske vlasti 508. godine.

Под ове две референце на Табле имате још један цитат из временског раздобља брата Николса, и она укорева људе што праве друге табле, јер је њихова илустрација сатанска; док, насупрот томе, она каже да је илустрација на ове две Табле небеска. Она каже,

„Видела сам да је прављење карата било сасвим погрешно. Потекло је од брата Родса, а затим га је наставио брат Кејс. Утрошена су средства на израду карата и на обликовање незграпних, одвратних ликова који треба да представљају анђеле и славног Исуса. Видела сам да су такве ствари биле неугодне Богу. Видела сам да је Бог био у објављивању карте од стране брата Николса.“—

Ко је био у објављивању ове карте из 1850. године? Бог!

—„Видех да постоји“ — шта? — „пророштво о овом дијаграму у Библији; и ако је овај дијаграм намењен Божјем народу, ако је он довољан за једнога, онда је и за другога; а ако је једноме било потребно да се наслика нови дијаграм у већој размери, онда је свима потребан у истој мери.

„Видела сам да је у брату Кејсу било немирно, неспокојно, незадовољно, неблагодарно расположење које је желело још један приказ. Видела сам да су ти осликани прикази имали лоше дејство на скупштину. То је проузроковало да у сабрању завлада лак, празан дух подсмеха.“—

А сада, ово је оно о чему желим да добро размислите.

—„Videla sam da su tabele koje je Bog naložio povoljno delovale na um, čak i bez objašnjenja.“—

„Видела сам да су карте“, у множини, „биле наређене од Бога . . . “. Које карте, у множини, биле су наређене од Бога? Ове две карте [карте из 1843. и 1850. године] биле су наређене од Бога.

Ова два дијаграма представљају испуњење текста Авакума 2.

—„У представљању анђела на картама има нечега светлог, дивног и небеског. Ум се готово неприметно узводи к Богу и небу. Али друге карте које су биле начињене изазивају одвратност уму и наводе ум да се више задржава на земљи него на небу. Ликови који представљају анђеле више личе на демоне него на небеска бића. Видела сам да су карте данима и недељама закупљале ум брата Кејса, онда када је требало да тражи небеску мудрост од Бога и да расте у благодатима Духа и у познању истине.

„Видела сам да би, да су средства која су била расипана на израду карата била утрошена на то да се истина јасно изложи пред браћом путем објављивања трактата и слично, то учинило много добра и спасло душе. Видела сам да се посао прављења карата раширио као грозница.“ Manuscript Releases, број 13, 359; 1853.

1290 и 1335 дана

Имам следећи чланак из часописа Review and Herald, од 28. јануара 1858. Разлог што га имам у вашим белешкама јесте то што можете видети да они 1858. године још увек поучавају да је „Свакодневна“ паганизам. Имате то у својој референци; осам година после 1850. они и даље разумеју да је „Свакодневна“ паганизам.

„ЈОШ ЈЕДАН важан пророчки период на коме се заснива адвентна доктрина јесте 1335 дана из Данила 12, са којима је 1290 дана тако присно повезано. Ова два периода представљена су нам овим речима:“

„—И од времена кад ће се укинути свагдашња жртва и поставити гадост опустошења, биће хиљаду двеста и деведесет дана. Благо ономе који чека и доспе до хиљаду триста и тридесет и пет дана. А ти иди својим путем до краја; јер ћеш починути и стајаћеш у своме уделу на крају дана.“ Данило 12:11–13.

„Одмах се постављају питања: можемо ли утврдити који су то догађаји од којих се ови периоди имају рачунати; и ако можемо, можемо ли утврдити када су се одиграли? Најпре испитујемо: шта је — „свагдашња“ (жртва) и — „гнособа опустошења“? Запазиће се да је реч жртва штампана курзивом, што означава да је додата. Исто ће се уочити и у другим случајевима њеног појављивања у књизи пророка Данила, наиме, у 11:31 и 8:11–13. Осврнимо се укратко на ово потоње поглавље. У 13. стиху запазиће се да су пред нас изнете две пустоши: свагдашња (пустош) и преступ опустошења. Ову чињеницу је Јосија Лич тако јасно изложио да не можемо учинити боље него да наведемо његове речи:*

„—Свакодневна жртва представља садашње читање текста; али у изворнику се не налази ништа што би одговарало жртви. То се признаје са свих страна. То је глоса, односно тумачење које су у текст унели преводиоци. Право читање гласи: „свакодневно и преступ опустошења“; свакодневно и преступ повезани су заједно везником „и“: свакодневно опустошење и преступ опустошења. То су две пустошне силе које је требало да опустоше Светињу и војску.“

„Из овога је очигледно да се —свакодневна,' ни у ком случају не може односити на јеврејско богослужење, на које ју је примењивало старије и распрострањеније мишљење; а то је још јасније ако се узме у обзир да, ако се ови периоди, било дословно било сликовито, рачунају од било каквог укидања тог богослужења, они нас не доводе ни до каквог догађаја који би уопште био достојан пажње.“

„Свакодневна“ и „гадост“ су, дакле, две пустошеће силе које су требало да угњетавају цркву: можемо ли утврдити које су то силе? Потребно је само да усвојимо начин расуђивања Вилијама Милера о овој тачки да бисмо дошли до истог закључка као и он. Он каже:

„—Читао сам даље, и нисам могао наћи ниједан други случај у коме се, ако је [свакодневна] пронађена, јављала осим у Данилу. Затим сам [уз помоћ конкорданције] узео оне речи које су стајале у вези с њом: —узети;' —он ће уклонити свакодневну'; —од времена кад свакодневна буде уклоњена'; итд. Читао сам даље и мислио да нећу наћи никакву светлост о том тексту. Најзад сам дошао до 2. Солуњанима 2:7, 8: —Јер тајна безакоња већ дејствује; само док се уклони онај који сада задржава, и тада ће се открити онај безаконик.' итд. А када сам дошао до тог текста, о, како се јасно и славно показала истина! Ето је! То је —свакодневна!' Добро, сада, шта Павле мисли под —онај који сада задржава' или спречава? Под —човеком греха' и —безакоником' мисли се на папство. Добро, шта је онда то што спречава да се папство открије? Па, то је паганизам. Дакле, —свакодневна' мора значити паганизам.'+

Видимо из Данила 8 да је мали рог, који је наследио јарца, то јест грчко царство, онај који укида „свагдашњу“; и он је једина сила која се показује после поделе Александровог царства па све до времена када Светиња треба да буде очишћена на крају 2300 дана. За овај мали рог показали смо на његовом правом месту да је то Рим узет као целина, који одговара четвртом царству у другим Даниловим виђењима. А чињеница је да је у римској власти заиста дошло до промене из паганства у папство. Паганство је од

дана асирских царева па до времена свога преобликовања у папизам било свагдашња, или, како то преводи професор Вајтинг, „непрекидна“ пустош, којом је Сатана устајао против дела Јеховиног. У својим свештеницима, својим олтарима и својим жртвама, оно је носило сличност с левитским обликом Јеховиног богослужења; али када је левитски облик уступио место хришћанском облику богослужења, Сатана је, да би се успешно супротставио делу, морао променити и свој облик противљења; отуда су храмови, олтари и кипови паганства крштени у хулама папизма.

„А за свагдању [жртву], паганизам, каже се у пророштву, да има светињу, и место његове светиње требало је да буде оборено. Да се светиња често повезује с идолопоклонством и многобоштвом, као место њихове побожности и богослужења, јасно је из следећих стихова: Исаија 16:12; Амос 7:9, 13, маргина. Језекиљ 28:18. У погледу светиње свагдање [жртве] из Данила 8, наводимо следеће од Аполоса Хејла:“

„—Шта се може подразумевати под —светињом‘ паганизма? Паганизам, као и заблуда сваке врсте, имају своје светиње, као и истина. То су храмови или уточишта посвећена њиховој служби. Стога се може претпоставити да се овде говори о неком посебном и чувеном храму паганизма. Који би то од његових многобројних знаменитих храмова могао бити? Један од највеличанственијих примерака класичне архитектуре назива се Пантеон. Његово име значи —храм или уточиште свих богова.‘ Место на коме се налази јесте Рим.+ Идоли народа које су Римљани покорили били су са свештеним поштовањем смештани у неку нишу или одељак овога храма, и у многим случајевима постајали су предмети обожавања и од самих Римљана. Можемо ли наћи неки храм паганизма који би још упечатљивије био —његова светиња.“

„Пошто смо сада утврдили да је „свагдашња“ паганизам, а преступ опустошења, или —„гнусоба опустошења“— папство, и да је нарочито светилиште паганизма био Пантеон, а да је „место“ његовог налазишта био Рим, истражујемо даље.

„1. Да ли је паганизам био —уклоњен‘ од стране римске грађанске власти? Сматрамо да следећа изјава једне важне и добро познате чињенице из историје цркве и света одговара овом пророчанству. Она се односи на Константина, првог хришћанског цара, и каже:“

—Његов први чин владавине био је издавање указа широм царства, којим је своје поданике подстицао да прихвате хришћанство.“++

„2. Да ли је Рим био град или место Његове светиње (Пантеон), оборено влашћу државе? Следећи одломак даје одговор:“

„—Смрт последњег Константиновог супарника запечатила је мир царства. Рим је поново био неоспорна царица народа. Али, у том часу узвишења и сјаја, био је уздигнут до саме ивице провалије. Његов следећи корак требало је да буде наниже и неповратан. Преношење власти у Константинопољ још увек збуњује историчара. То је био чин у непосредној супротности са целокупним током древних и часних предубеђења римског ума. То није било дело каквог раскошног Азијца, оданог уживањима источњачких обичаја и поднебља, него гвозденог освајача, рођеног на западу, и презривог, као и сви Римљани, према навикама

источњака; било је то дело проницљивог политичара, па ипак је било неполитично у најочигледнијем степену. Ипак, Константин је напустио Рим, велику тврђаву и престо Цезара, ради једног неугледног кутка Тракије, и утрошио остатак свога снажног и славољубивог живота у двоструком напору: да колонију уздигне у престоницу свога царства, а престоницу понизи до слабашних почаста и унижене снаге једне колоније.“*

„Овај запис из пера историчара сувише је јасан да би захтевао коментар. Место Његове светиње би оборено, каже пророштво; и после изношења чињеница какве су горе наведене, и најпробирљивији у пророчком тумачењу морају бити задовољени његовом применом.

„Од времена кад се укине свагдашња служба и постави гадост опустошења, биће хиљаду двеста и деведесет дана. Благо ономе који чека и доспе до хиљаду триста тридесет и пет дана.“ Пошто су чињенице пред нама да је свагдашња служба паганизам, да је гадост опустошења папство, да је у римској власти дошло до промене од првога ка потоњем, и то ауторитетом државе, преостаје нам само да даље испитамо када се то догодило на начин који испуњава пророштво; јер ако то можемо утврдити, имамо полазну тачку од које се имају рачунати пророчки периоди у тексту који је пред нама. Стога,

„3. Када се догадио догађај на који се у пророчанству указује? Нека се запази да питање није: када су свети били предати у руке Папству, него када је промена религије од паганства ка Папству била толико извршена да ово потоње постане национална религија и буде доведено у стање да отпочне своју каријеру. То, као и све друге велике револуције, није било дело једног тренутка. Његова почетна дејства била су видљива много раније. Павле је рекао да је још у његово доба тајна безакоња, Човек греха, —гадост опустошења,— већ била на делу. И у светлости овога Писма морамо разумети речи нашега Господа у Матеју 24:15, о гадости опустошења, где Он очигледно упућује на Данила 9:27. Јер иако у години 70, када су Римљани разорили Јерусалим, паганство још није уступило место Папству, ипак разумемо да је сила која се тада појавила, донекле измењена по имену и облику, била управо она сила која ће, као гадост опустошења, морити свете и пустошити цркву Свевишњег.“

Све до времена обраћења Хлодовеха, краља Француске, које се догодило 496. године, Французи и други народи западног Рима били су пагани; али након тог догађаја настојања да се идолопоклоници обрате Христу била су овенчана великим успехом. Каже се да је Хлодовехово обраћење дало повода обичају да се француском монарху обраћа титулама Најхришћанскије Величанство и Најстарији Син Цркве.+ Између тог времена и 508. године н. е., путем „савеза“, „капитулација“ и освајања, „Авборици“, „римске посаде на западу“, Бретања, Бургунди и Визиготи били су доведени у покорност.¹⁺⁺

„—Идолопоклонство у западном Римском царству, иако је несумњиво успоравало напредовање хришћанске вере, нарочито у оним народима који су били узнемиравани, као у случају Енглеске, упадима варварских племена, која су и даље остајала идолопоклоничка, одсада више није имало моћ, ако је и имало склоност, да потисне католичку веру или да спречи нартаје римског понтифекса.“

„Од тога времена, папска гадост је тријумфовала, у оној мери у којој се то тицало паганства. Њене будуће борбе биле су са другим хришћанским сектама, које су увек биле третиране као јеретици; и са кнежевима који су увек били третирани као бунтовници или раздељивачи тела Христовог. Истакнуте силе Европе одрекле су се своје привржености паганству само да би овековечиле његове гадости у другом облику; јер је паганству било потребно само да буде крштено да би постало хришћанско у католичком смислу; и када су интереси или освета његовог врховног служитеља то захтевали, њихови поседи и престоли, — а можда и сами животи, — морали су бити положени на олтар. SS“

* Пророчко излагање, том 1, 127.

„+ Goodrich-ова Општа историја и Guthrie-јева Географија.“

+ Мошајмова Хришћанска историја, том 1, 132, 133.

„У Енглеској је Артур, први хришћански краљ, утемељио хришћанско богослужење на рушевинама паганског.* Рапен, који тврди да је у својој историји тачнији у хронологији догађаја, наводи да је изабран за монарха Британије 508. године. Књига 2, 129.“

„Какво је било стање Римске столице у то време? — Симах је био папа од 498. или 499. до 514. године. Његов понтификат био је обележен овим значајним околностима и догађајима:“

„1. Он је —напустио паганство“ када је ступио у „Римску цркву.“

„2. До папске столице стигао је борећи се са својим супарником чак до крви. Du Pin.

„3. Почастима које му се указују као наследнику светог Петра.“

„4. Изопштењем цара Анастасија.“+“

„—Колико су, каже Мосхајм, мишљења неких била наклоњена господарским захтевима римских понтифекса, може се лако замислити из једне изјаве Енодија, тог срамног и разуданог ласкавца Симаха, који је био прелат двосмисленог гласа. Тај паразитски панегиричар је, између осталих неумесних тврдњи, заступао да је Понтифекс постављен за судију на месту Бога, које је заузимао као намесник Свевишњег.“++

„Снагом која је овим успесима обезбеђена католичкој ствари на западу, као и деловањем викара и других заступника Римске столице, папска странка у Цариграду била је —постављена’ у положај да оправда отворена непријатељства у корист свога господара у Риму. Године 508. вихор фанатизма и грађанског рата пронео се у огњу и крви улицама источне престонице.“

Гибон, под годинама 508–514, говорећи о немирима у Цариграду, каже — Статуете цара беху разбијене, а његова личност беше скривена у једном предграђу, док се, на крају три дана, не усуди да преклиње за милост својих поданика. [Папство тријумфује.] Без своје дијадеме, и у положају молитеља, Анастасије се појавио на престолу циркуса. Католици су, пред његовим лицем, понављали истински Трисвет; клицали су од радости због понуде коју је он, гласом гласника, објавио, да ће се одрећи пурпура; саслушали су опомену да, пошто не могу сви

владати, треба претходно да се сложе у избору владара; и прихватили су крв двојице непопуларних министара, које је њихов господар, без оклевања, осудио лавовима. Ове бесне, али пролазне побуне беху охрабрене успехом Виталијана, који се, са својом војском Хуна и Бугара, већином идолопоклоника, прогласио за поборника католичке вере. У овој побожној побуни он је опустошио Тракију, опседао Цариград, истребио шездесет и пет хиљада својих сухришћана, док није издејствовао повратак епископа, задовољење Папе, и утврђење Халкидонског сабора, једног православног уговора, који је невољно потписао умирући Анастасије, а верније извршио ујак Јустинијанов. И такав беше исход првога од верских ратова који су вођени у име, и од стране ученика, Бога мира. СС

„Следећим одломком из Аполоса Хејла закључујемо сведочанство о овој тачки: —Сада позивамо наше савремене Гамалиле да заузму положај с нама на месту светилишта паганизма (на које се сада полаже право као на „баштину св. Петра“) године 508. Бацимо поглед неколико година у прошлост, и грубо паганство северних варвара обрушава се на номинално хришћанско царство Западног Рима — свуда односећи победу — а његове победе свуда су обележене најсвирепијом суровошћу. . . . Царство пада и разбија се у крхотине. Један по један, господари и владари тих крхотина напуштају своје паганство и исповедају хришћанску веру. У религији освајачи попуштају пред побеђенима. Али паганизам је још увек победоносан. Међу његовим присталицама налази се један суров и успешан освајач. (Хлодовех.) Али ускоро и он приклања главу пред силом нове вере и постаје њен поборник. Он је и даље победоносан, али као јунак и освајач достиже свој врхунац на тачки коју ми заузимамо, 508. године по Хр.“

—У тој или приближно истој години, последња важна подела палог царства бива јавно, и крунисањем његовог победоносног „монарха“, христијанизована.

„—Понтиф за раздобље на коме стојимо јесте недавно обраћени незнабожац. Крвава борба која га је поставила на престо одлучена је посредовањем једног аријанског краља. Њему се клањају и поздрављају га као онога који заузима —место Бога на земљи.’ Сенат је толико под његовом влашћу да, на саму сумњу да интереси Римске столице то захтевају, изопштава цара. . . . Године 508. мина је потпаљена под престолом Источног царства. Исход пометње и борбе коју то изазива јесте понижење његовог законитог господара. Сада је питање: у које је време незнабоштво било толико потиснуто да уступи место свом заменику и наследнику, папској гадости? Када је ова гадост била постављена у положај да започне своју каријеру хуљења и крви? Постоји ли иједан други датум за њено „постављање“ или „уздизање“ на место незнабоштва осим 508? Ако та тајанствена чаробница још није привела све своје жртве под своју власт, она је заузела свој положај, и неки су већ подлегли тој опсени.“

„Остали су најзад покорени, — и цареви, и народи и мноштва, и нације, и језици, — доведени су под ону опсесију која их припрема да, чак и док су — пијани од крви мученика Исусових, — мисле — да Богу службу чине, — и да уображавају како су они искључиви миљеници неба, док уједно постају лакши и богатији плен за осуду пакла.“*

„Имамо датум. ‘Свагдашња’ је била уклоњена, а гадост опустошења постављена 508. године. Рачунајући од ове тачке, 1290 дана или година завршавају се 1798. године, када је, као што је већ показано, грађанска власт била одузета папи руком Буонапарте. 1335 дана доводе нас 45 пуних година с оне стране тог догађаја.

„Али неко би могао рећи: Како то да ви чините да се ти периоди завршавају у прошлости? Зар не пише да Данило треба да почине и да стане у свој део на крају дана? Свакако; и ми то верујемо. Али шта значи да Данило стане у свој део? Ово питање ће доћи на разматрање када приступимо објашњењу проласка времена и испитивању догађаја који су се заиста одиграли на крају дана. У међувремену, овде бацамо сидро до идуће седмице.“ Review and Herald, 28. јануар 1858.

Грешке и опасности Прескота и Данијелса; На градовима треба радити

(А. Г. Данијелс је изабран за председника Генералне конференције 1901. године. То указује на то да је овај документ написан 1910. године, у време када је госпођа Вајт била веома забринута због Данијелсовог занемаривања градова и његове умешаности у расправу о „Свакодневној“.)

Недавно је Стив Волберг говорио да не мора да заузме став о Свакодневној, јер Елен Вајт никада није имала став о Свакодневној, и ако је такав став био довољан за пророчицу, довољан је и за њега.

Па, Елен Вајт је заиста имала став о Свакодневној. Она је рекла да су милерити имали исправно гледиште о томе, и разумела је да је то паганизам. Разумела је да је, када је паганизам био уклоњен, отпочело 1335; и разумела је да су друга гледишта осим тог доносила само таму и забуну.

А оно што из историје 1850. године можете показати да је заиста било издвојено као оно што доноси таму и пометњу јесте Крозијерово гледиште да је „свакодневна“ представљала Христову службу у Светињи; стога, мислим да је она имала разумевање шта је „свакодневна“, не само шта је била него и шта је представљала, јер, ако бисте напустили тај став, ушли бисте у таму и пометњу.

Али, 1910. године, Елен Вајт је такође укорила председника Генералне конференције и В. В. Прескота због заступања тог истог гледишта као Крозијеровог.

И ниједан историчар неће тврдити да су Прескот и Вили Вајт и А. Г. Данијелс, када су заступали „Свакодневну“, заступали мисао да „Свакодневна“ представља Христову службу у Светињи. То свако зна.

Али, овде имате цео чланак из Manuscript Releases, том 20.

Када је ово објављено? Па, објављено је 1988. године; дакле, доступно је студентима адвентизма да га размотре 1988. године.

Када су Вили Вајт, Прескот и Данијелс утврдили лажно гледиште о „Свакодневној“ у адвентизму? Од 1919. до 1931. године тада су довршили своје дело. До 1931. године, заборавите на то!! Адвентизам ће учити да „Свакодневна“ представља Христову службу у Светињи, јер су прихватили тумачење Светога писма које потиче из отпалог протестантизма и католицизма. И од тог тренутка па надаље, „Свакодневна“ се поистовећује са Христовом службом у Светињи.

Авај, има неких гласова који се овоме противе, а који боље знају, али се од тог тренутка ток потпуно преокренуо.

A zatim je 1988. godine Ellen White Estate objavio za nas ovu izjavu iz 1910. godine upravo u vreme kada su Prescott, Daniells i Willie White uzburkavali pitanje „Svagdašnje“.

„У овој фази нашег искуства не треба допустити да нам ум буде одвучен од посебне светлости која нам је дата да је разматрамо на важном скупу наше конференције. А ту је био и брат Данијелс, на чији је ум непријатељ деловао;“

Шта то значи? Шта значи да непријатељ делује на ваш ум? То значи да Свети Дух не делује на ваш ум.

„...и на ваш ум и на ум старешине Прескота утицали су анђели који су били избачени с неба...“

„Сотонин посао био је да одврати ваше умове како би се уносиле ситнице и најмањи детаљи које Господ није надахнуо да уносите. Они нису били од суштинске важности. Али то је много значило за дело истине. И замисли ваших умова, ако бисте могли бити одвучени на ситнице или најмање појединости, јесу дело Сотониног смишљања. Исправљати мале ствари у написаним књигама, претпостављате, значило би чинити велико дело. Али мени је наложено: Ћутање је речитост.“

Желели су да уђу у књигу Урије Смита, *Thoughts on Daniel and Revelation*, и уклоне оно што је он рекао о Свакодневној, да је она паганизам. Зато је у овом временском раздобљу један од људи који се бори против Вилија Вајта, Прескота и Денијелса човек по имену Лари Смит.

Ко је Лари Смит? То је Уријин син, и он зна шта они желе да учине и стоји уз свога оца: Свакодневна је паганизам.

Треба да кажемо: Престаните са тражењем мана. Када би се та намера ђавола само могла остварити, онда вам се чини да би се ваше дело сматрало најчудеснијим по замисли. То је био план непријатеља — да се све наводно спорне одлике доведу тамо где се сви слојеви умова нису слагали.

„И шта онда? Само дело које би угађало ђаволу дошло би до извршења. Онима који су изван наше вере била би пружена представа, не о нашој вери, већ управо онаква каква би њима одговарала, која би развијала црте карактера које би“

учинити шта? „Изазвати велику пометњу.“

Usvojena su i druga gledišta o Svagdašnjoj žrtvi koja unose zabunu i tamu.

„и искористе златне тренутке који би требало ревносно да буду употребљени да се великим порука изнесе пред народ. Излагања о било којој теми на којој смо радили не би се сва могла ускладити, а последица би била да се збуне умови верника и неверника. Управо је то оно што је Сатана испланирао да се догоди — било шта што би се могло увећати као неслагање.“

Ако Господ допусти, када почнемо да доказујемо ове доктрине на основу нашег проучавања Библије, осврнућемо се на Језекиља 28; јер се у Језекиљу 28 идентификује сам корен Свакодневне. Језекиљ 28 говори о узвишењу Луцифера, и она то означава; јер, док су настојали да тврде да Свакодневна представља Христову службу у Светилишту, не само да су одбацивали истинито гледиште о Свакодневној, симболу самоузвишења, већ су то исто самоузвишење испољавали и у сопственом искуству. Она наглашава да би унели пометњу у наше редове.

„Сада, ево једног великог дела, у коме необични духови могу да делују. Али Господ има дело које треба извршити ради спасења душа које пропадају; а места која би Сотона, прерушен, могао да попуни, унесећи пометњу у наше редове, он ће испунити до савршенства, и све те мале разлике постаће увећане, истакнуте.“

А шта значи: „И би ми показано“? Бог јој је то изричито казао.

„И од самог почетка ми је показано да Господ није ни старешини Данијелсу ни старешини Прескоту дао бреме овога дела. Зар да се унесу Сотонине лукавштине, зар да ово „Свакодневно“ постане тако велико питање да се уведе како би збунило умове и спречило напредовање дела у овом важном раздобљу времена? Не би требало, ма шта било. Овај предмет не треба уводити,“

Сестра Вајт је разумела Свакодневну, и разумела је да је учење да је Свакодневна Христова служба у Светињи нешто што је дошло од анђела који су били избачени с Неба и да оно доноси само пометњу и таму; и знала је пионирски став да Свакодневна представља паганизам, и да је, када је Свакодневна била уклоњена, отпочело временско пророчанство од 1335 година. Она је то знала. Знала је разлику, без обзира на то шта ови људи желе да кажу.

„То не би требало да буде, шта год да се догоди. Ова тема не би требало да се уводи, јер би дух који би се тиме унео био забрањујући, а Луцифер посматра сваки покрет. Сотонске силе отпочеле би свој рад, и пометња би била унета у наше редове. Немате позива да тражите разлике у мишљењу које нису питање провере; али ваше ћутање је речитост. Имам целу ствар сасвим јасно пред собом. Када би ђаво могао да увуче било кога од нашег народа у ове теме, као што је предложио да учини, ствар Сотонина би тријумфовала. Сада се дело без одлагања мора предузети, и никакво [различито] мишљење не сме се износити.“

„Сатана би надахнуо оне људе који су изишли од нас да се уједине са злим анђелима и да успоре наше дело безначајним питањима, и какво би ликовање [ту] било у логору

непријатеља. Збијте се, збијте се. Нека свака разлика буде сахрањена. Наше дело сада јесте да сву своју телесну снагу и сву снагу можданих живаца посветимо томе да се ове разлике уклоне с пута и да сви буду у сагласју. Када би Сатани, са његовом великом непосвећеном мудрошћу, било допуштено да стекне и најмање упориште, [ликовао би].“

Сада, када сам видела како радите, мој ум је обухватио целокупну ситуацију и последице које би настале ако бисте наставили и дали странкама које су нас напустиле и најмању прилику да унесу забуну у наше редове. Ваш недостатак мудрости био би управо оно што би сотона желео. Ваше гласно проглашавање није било под надахнућем Светога Духа. Била сам упућена да вам кажем да ваше тражење мана у списима људи које је Бог водио није надахнуто од Бога. А ако је то мудрост коју би старешина Daniells дао народу, ни у ком случају немојте му дати званичан положај, јер он не уме да расуђује од узрока ка последици. Ваше ћутање о овој теми ваша је мудрост. Сада, све што је налик тражењу мана у публикацијама људи који нису живи није дело које је Бог дао било коме од вас да чини. Јер да су ти људи — старешине Daniells и Prescott — следили дата упутства у раду по градовима, многи, веома многи, били би уверени у истину и обраћени, способни људи који [сада] заузимају положаје на којима им се никада неће моћи допрети.

„Цео свет треба сматрати једном великом породицом. И када имате такав извор знања из кога можете црпети, зашто сте препустили свет да годинама пропада са сведочанствима која нам је дао наш Господ Исус Христос? Истинска религија учи нас да сваког мушкарца и сваку жену посматрамо као особу којој можемо учинити добро.

„Ово је већ много година у штампи: — Уравнотежен ум“, сведочанство старешини Андрузу. Ум се може неговати тако да постане сила која зна када треба говорити и каква бремена треба преузети и носити, јер је Христос ваш учитељ. И веома сам се бојала за вас [када сам вас видела] како уздигнете своју мудрост и идете путем који ће унети разлике у мишљењима. Господ позива мудре људе који умеју да ћуте када је [то] за њих мудрост. Ако бисте били целовит човек, потребно вам је посвећење кроз Исуса Христа. Сада је управо започето једно дело, и нека се мудрост види у сваком проповеднику, у сваком председнику конференције. Али овде је било дело којег је требало да се прихватите још пре више година, где сте били потребни да подигнете свој глас управо за ово дело. Христос је свом народу дао посебна упутства шта треба да чине и шта не треба да чине. И преостало нам је још мало времена да остваримо правду Господњу. Ви можете разумети пут Господњи. Видела сам вашу намеру да управљате стварима по сопственој замисли након што сте били постављени за председника. Мислили сте да ћете учинити чудесне ствари, што би било дело које Бог није ставио у ваше руке да га чините. Сада ваш посао није да тлачите, него да отклоните сваку потребу колико год је то могуће, ако вас је Господ прихватио да служите. Али ви сте врло рано пружили доказе да се у вама нису испољили ни мудрост ни посвећено расуђивање. Износили сте ствари које не би биле прихваћене ако Господ не би дао светлост.“

Упућено ми је да такви нагли поступци нису смели бити учињени, као што је и то да budete изабрани за председника Конференције чак и за још једну годину. Али Господ

забрањује сваку даљу такву исхитрену радњу док се то питање не изнесе пред Господа у молитви; а пошто вам је дошла порука да је дело Господње које почива на председнику најсвечанија одговорност, нисте имали никакво морално право да планете као што сте учинили по питању „—Daily“ и да претпоставите да ће ваш утицај одлучити то питање. Ту је био старешина Хаскел, који је носио тешке одговорности, а ту је и старешина Ирвин и неколико људи које бих могао поменути, који носе тешке одговорности.

„Где је било ваше поштовање према људима у годинама? Какав сте ауторитет могли упражњавати а да не узмете све одговорне људе да размотре то питање? Али хајде да сада испитамо ту ствар. Морамо сада поново размотрити да ли је Господњи суд, пред делом које је било занемарено, да покажете своју ревност и да наставите дело још једну годину. Ако бисте наставили дело још једну годину уз помоћ оних који ће се ујединити с вама, требало би да дође до промене у вама и у старешини Прескоту. И понизите своја срца пред Богом. Господ ће морати да види у вама показивање другачијег искуства, јер ако је икада било људи којима је у овом садашњем [времену] било потребно да се поново обрате, то [су] старешина Данијелс и старешина Прескот.“

Треба изабрати седморицу људи који су људи мудрости и који деловањем благодати Божје дају доказе о поновном обраћењу. Јер ако су неки људи тако заслепљени да не могу да расуђују од узрока ка последици, те би занемарили људе који су носили одговорности дела и ове председнике конференција, ако би људи који носе дело више од две године били превиђени и настала тако нагла последица да би људи занемарили управо оно дело које им је годинама стављано пред очи — дело у градовима — и ако се старим људима не би посвећивала никаква, или тек врло мала, пажња ради савета, него би се народу објављивало оно што они сами изаберу да му дају, то само по себи сведочи о непоузданости људи којима би се поверио тако велик и чудесан посао.

„Христос није мртав. Он никада неће допустити да се Његово дело води на овакав чудан начин. Оставите књиге на миру. Ако је икаква промена неопходна, Бог ће учинити да у тој промени влада склад у складу с истином; али када је порука поверена људима са великим одговорностима које су у то укључене, [Бог] захтева верност која делује кроз љубав и очишћује душу. Старешине Даниелс и Прескот обојица имају потребу за поновним обраћењем. Ушло је неко чудно дело, и оно није у складу са делом које је Христос дошао да учини у нашем свету; и сви који су истински обраћени чиниће Христово дела.“

„Сви ми треба да вршимо дело које ће прославити Оца. Дошли смо до кризе — или да се управо у овом времену припреме саобразимо карактеру Исуса Христа, или да то и не покушавамо. Старешина Даниелс, нисте слободни да допустите да се ваш глас чује с висине, као што сте чинили у сличним околностима. И разумејте, председник конференције није владар. Он ради у вези с мудрим људима који заузимају положај председника, које је Бог прихватио. Он нема слободу да се меша у списе у штампаним књигама који потичу из пера оних које је Бог прихватио. Њима се више не сме допустити да владају, осим ако покажу мање владајуће, господарске силе. Криза је дошла, јер ће Бог бити обешчашћен.“

„Как Господ гледа на необрађене градове? Христос је на небу. Сада треба да се призна: — Нема царске владавине. И сада је криза овога света. Сада сам Ја Сила да спасем или да уништим. Сада је време када је судбина свих у Мојим рукама. Дао сам Свој живот да спасем свет. И „ја, кад будем подигнут“, спасоносна благодат коју ћу даровати доказаће да ће сви који се буду обликовали по божанском обличју и буду једно са Мном радити као што Ја радим силом Своје откупљујуће благодати.“ Ко год хоће, нека се прихвати са својом браћом да изврши дело које им је дато да чине када су на одговорним местима под саветом који Господ даје, и нека најусрдније настоји да ради у потпуној сагласности с Оним који је тако заволео свет да је дао Свој живот као потпуну жртву за спасење света. Говорим нашим проповедницима да, кад ступају у дело у нашим градовима, нека службу Речи прати мирна светост. Не можемо оставити правилан утисак на умове људи ако ми . . . [Доња трећина ове странице остављена празна.]“

„Преписујем из свога Дневника. Истина онаква каква је у Исусу — говорите о њој, молите се о њој, верујте свакој речи у њеној једноставности. Шта бисте добили ако би се заблуде износиле пред људе који су отступили од вере и дали пажњу заводљивим духовима, људе који не тако давно беху с нама у вери? Хоћете ли стати на страну ђавола? Усмерите своју пажњу на необрађена поља. Пред нама је дело које обухвата цео свет. Дате су ми представе о Џону Келогу.“

„Једна веома привлачна личност представљала је мисли лукавих аргумената које је износила, осећања различита од истинске библијске истине. А они који су гладовали и жеднели за нечим новим износили су мисли [тако привидно уверљиве] да је старешина Прескот био у великој опасности. Старешина Данијелс био је у великој опасности [да] постане обавијен заблудом да би, када би се ова осећања свуда износила, то било као нови свет.“

„Да, било би тако, али док су им умови били тако заокупљени, показано ми је да су брат Данијелс и брат Прескот у своје искуство уплитали осећања духовног[истичког] изгледа и привлачили наш народ лепим осећањима која би, ако је могуће, преварила и саме изабране.“

Сами изабрани неће бити преварени, али биће људи који стоје уз саме изабране који ће бити преварени. Сами изабрани су мудре девице. Луде девице ће бити преварене, зар не?

И као мудре девице у овом временском раздобљу, када је искушење ту да превари и саме изабране, док мудре девице примају изливање Светога Духа, шта примају луде девице? Силну заблуду из 2. Солуњанима. И тиме ћемо се такође позабавити, у вези са Свакодневном.

—„уносили су у своје искуство осећања привидно духовне[спиритистичке] природе и привлачили наш народ лепим осећањима која би, ако је могуће, преварила и саме изабране.“

Шта је сама суштина спиритизма?

Када је реч о причи о цару Саулу, шта је Самуило рекао? „Јер је непокорност као грех врачарски.“ Непокорност је врачање.

Где Саул на крају доспева?

ИЗ ПРИСУТНОГ АУДИТОРИЈУМА: Са вештицом из Ендора.

Са врачарком из Ендора.

Шта је то цар Саул учинио да би произвео овај низ догађаја који га води к врачари из Ендора? Своју реч је поставио изнад Божје Речи. Било му је речено шта да учини, али је ипак наставио и учинио оно што је сам хтео да учини.

Сама суштина спиритизма јесте стављање своје речи изнад Божје Речи. Ту све почиње. То је врачарство.

Врачарење је распознавање начина на који вас Сатана доводи под свој утицај. Како вас опчињава — то је магијски израз који се односи на магијску обману.

Када сте опчињени, ко први бива опчињен? Врач. Све почиње онда када своју реч ставим изнад Божје Речи. То је врачарство, то је побуна, и ја сам тај који је постао опчињен. И то је оно што се догодило Данијелсу и Прескоту.

И каква су осећања Данијелс и Прескот настојали да унесу када се ово дешавало? Погрешно гледиште о Свакодневној.

А шта је право разумевање Свакодневне? То је да је она паганизам, а паганизам је религија самовозвишења. То је религија која је започела на дворовима Неба када је Сатана, када је Сатана, поставио своју реч изнад Божје Речи и увео у историју човечанства тајну безакоња.

Тајна безакоња јесте Сатанин посао да нас опчини. То је Сатанин посао да нас наведе да своју реч или његову реч ставимо изнад Божје Речи.

Да ли пратите моју мисао?

Погледајте „иниквитет“. Он ће дефинисати иниквитет у Стронговој конкорданцији. А када то сведете на коренску реч, која је коренска реч за иниквитет? Алфа, алфа. То је алфа-отпадништво.

Када су Daniells и Prescott заступали ово безумно гледиште? У временском раздобљу Алфа отпадништва.

Дакле, немојте пропустити шта сестра Вајт овде говори о обмањивању самих изабраних и о читању Језекиља 28. Она је знала шта се догађа. Знала је да је та ствар о Свакодневној нешто што није само доктринарно погрешно, него захтева од оних који ће проповедати погрешно гледиште о Свакодневној да своју реч ставе изнад Божје Речи, и доводи их у положај у ком су омађијани; и стога су оруђе у Сотониној руци да својом побуном омађијавају друге.

„Морам својим пером да забележим [чињеницу] да би ова браћа уочавала недостатке у својим обмањујућим замислима који би истину доводили у неизвесност; а [ипак] би они иступали као [да имају] велико духовно расуђивање. Сада треба да им кажем [да], када ми је ова ствар била показана,“

Људи кажу: „О, Елен Вајт, она нема став о Свакодневној.“

„када ми је ова ствар била показана, док је старешина Данијелс подизао свој глас као трубу заступајући своје идеје о „Свакодневној“, били су ми представљени потоњи исходи. Наш народ је постајао збуњен. Видела сам последицу, а потом су ми била дата упозорења да, ако би старешина Данијелс, не обазирјући се на исход, тако био под утиском и допустио себи да поверује да је под надахнућем Божјим,“—

Ово је спиритизам. Он је своју реч уздигао изнад Божје Речи. Он верује да је надахнут од Бога.

„Да ако би старешина Данијелс, без обзира на исход, био тако наведен и допустио себи да поверује да је под надахнућем Божјим, скептицизам би био посејан свуда у нашим редовима, и нашли бисмо се тамо где би Сатана преносио своје поруке. Упорно неверовање и скептицизам били би посејани у људским умовима, а чудни усеви зла заузели би место истине. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volume 20, 17–22.

Чудни усеви зла данас расту по читавом адвентизму.

Elen Vajt daje svoje odobrenje pionirskom razumevanju 2520.

Елен Вајт даје своје одобрење пионирском разумевању да „Свакодневна“ у Књизи пророка Данила представља паганизам.